

גיליון 00004: שנה 02014

++++ בראשית
§§§§§ שמוח
ויקרא וויקרא
במדבר *****
זכריה זכריה
קלל *****

הבה להבא
כתב עת לשירה עברית עכשווית

גיליון 00004: שנה 02014

וויאג'ר 01: 19,072,372,673 ק"מ מחוץ למוצא
וויאג'ר 02: 15,620,713,200 ק"מ מחוץ לארון

השגחה רוחנית עליונה: יואב עזרא

עורך: עודד כרמלי

מערכת: ג'רמי פוגל, רעואל שועלי,
רועי כספי, גבריאל מוקד

ניקוד: רפי מוזס

עיצוב גיליון ופרסומות: Über | uber-nice.com

דימויים אורחים: טל בלטוך (עמ' 4, עמ' 94),
שירי ורד (עמ' 83), ניל כהן (עמ' 93)

פייס: הבה להבא

מייל: HavaLeHaba@gmail.com

בסיוע ותמיכת העמותה
ליצירה בדיונית ע"ר 58-052-0864 UTOPIA

נחמה ורחמי

קפה של שכונה

07:30 - 01:00

א'-ג'

07:30 - 02:00

ד'-ה'

07:30 - 19:00

ו'

09:00 - 02:00

שבת

03-6852326

-

אחד העם 144

פינת כיכר הבימה 2

לנכדינו המדוזות

אבל אנחנו בני אדם, לעזאזל, לא מומנטים רוחניים!
 אוניברסליזם הוא הומניזם!
 אוניברסליזם הוא סוציאליזם!
 אוניברסליזם הוא פלורליזם!
 אוניברסליזם זה האיזם של היקום!
 מי אתם שתצאו נגד האיזם של היקום, שמנדריקים?

דחוף לכם לזכור את העבר? בבקשה: מעולם לא היתה מסורת שהשתמרה, שפה שהתקבעה או ארץ שהתקדשה. מעולם לא נחתם הסכם קבע, מעולם לא גודרו גבולות קבע, מעולם לא היה צדק היסטורי, סוף לסכסוך, עם נצח, עיר נצח או חרב למאכל נצח. כולנו צאצאים למואבים, קינים ואדומים (נצח אדום לא ישקרו עם אדום חי!), כולנו מהגרי עבודה מאפריקה, כולנו פליטים מהמפץ הגדול. הכל נגמר, ננטש ונשכח, ושוב שכך - כי העתיד לעד יהיה היולי יותר מהעבר, כי הדמיון לאין שיעור יותר אותנטי מהזיכרון.

אז למה לכתוב שירה מינורית, לוקלית ופרוזאית?
 מה, היקום מינורי? לא מינורי!
 העולם לוקלי? לא לוקלי!
 הקיום פרוזאי? לא, הוא קיומי ממש!

הנבואה היא שאנחנו בני האדם בדרך החוצה. הנבואה היא שעתידנו טמון בחלל העמוק, הרחוק מאוד. הנבואה היא שבחלל הרחוק מאוד, בעתיד ללא כבידה, יעלם הצורך בעצמות, ואנו נהפוך, כפי שניבא ויליאם בורוז, לסוג של מדוזות. ואנחנו שואלים: איך יחוו נכדינו המדוזות את חייהן? מה תהיה הפוליטיקה שלהן? מה תהיה רוחניותן? האם יהיו מדוזות יהודיות? האם גם בעיני נכדינו המדוזות קדושת האבות, קדושתנו אנו, תצדיק איבה? או שאולי בעיני נכדנו המדוזות, סוף סוף, דמיון יהיה חשוב מזיכרון, יעד ממוצא?

אנו מקווים שהמדוזות יזכרו אותנו לטובה כמי שדמיינו אותן מתוך ים הזיכרון. הגיליון שלפניכם נכתב, נערך ומוקדש כל כולו להן.

אדם לאדם גולה. רק גזען, לאומן או סוציולוג מונה עצמו במיליונים.

כל מי שאינו גזען, לאומן או סוציולוג מונה את אחרותו בבידודותו, כי כל מאפיין של מיליונים בטל בשישים לגבי הבודד הזוהר, וכל אחרות הנספרת במיליונים - במיליארדים היא שוב בטלה. וברגע המכריע של המוות, כאשר כל האפשרויות מבוטלות, אנו אומרים: אדם! אך אין פירוש הדבר שאנו מדברים בבז. להפך, אנו משתמשים בפנייה הגבוהה ביותר, משום שלהיות אדם אינו נופל משלל הגיוונים, אלא מורם מהם.

השמאל הסוציולוגי מניף את דגל צבעי הקשת, כאילו פלורליזם פירושו שכל אדם נמנה מלידה ועד מוות עם אחד משישה צבעים ואילו אוניברסליזם פירושו אחדות אפור. אבל אוניברסליזם פירושו לראות מיליארדי גוונים במקום שישה צבעים, כי יש יותר גוונים בקשת בענן מאטומים בגופנו או כוכבים ביקומנו, כי אין שני גוונים זהים זה לזה כפי שאין שני סינים זהים זה לזה - אלא בעיני השונאות של מי שאינו סיני.

כן להאחדת האדם! כן לכור היתוך השמש!

תחי הלינגואה פרנקה סינית!

גזעים זה לכלבים! עדות לציפורים! אנחנו ההומו ספיינס ספיינס

ספיינס ספיינס ספיינס!

השמאל הסוציולוגי מפנטז על חזרה למדינת הרווחה של שנות השבעים, או חזרה ל-67' או חזרה ל-48', או חזרה לפולין או חזרה למרוקו, או חזרה למסורת או חזרה לדת, או חזרה לחברה הקדם-תעשייתית, הקדם-מדעית, הקדם-טרומית-בראשיתית, הקדם-מפצית-גדולה, חזרה לחברה בטעם של פעם, לחברה שבה כל אדם יודע את מקומו המנועץ בעולם.

המפץ הגדול

עמנואל לוי

בְּכֹל יוֹם אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַמִּפְּץ הַגָּדוֹל
 בְּכֹל שְׁעָה אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַמִּפְּץ הַגָּדוֹל
 בְּכֹל דְּקָה אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַמִּפְּץ הַגָּדוֹל
 אֲיִנִי יוֹדֵעַ מָה אֶהוֹבְחִי לוֹחֶשֶׁת בְּאָזְנִי
 כִּי אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַמִּפְּץ הַגָּדוֹל
 אֲיִנִי יוֹדֵעַ מָה שְׁרוֹת הַצְּפוּרִים
 כִּי אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַמִּפְּץ הַגָּדוֹל
 אֲיִנִי יוֹדֵעַ מְתֵי תוֹקְעִים בְּשׁוֹפָר
 בַּיּוֹם כְּפוּר אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַמִּפְּץ הַגָּדוֹל
 אֲיִנִי יוֹדֵעַ מְדוּעַ הַכְּרִיז רֹאשׁ הַמְּמַשְׁלָה
 עַל הַמְּלַחְמָה כִּי אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַמִּפְּץ הַגָּדוֹל

עַל צִירֵי לִידְתּוֹ נִסָּב הַיְקוּם
 שׁוֹב וְשׁוֹב מִתְחִיל הַמִּפְּץ הַגָּדוֹל
 מְחַכָּה לַיְקוּם שְׁאִינִי נִמְצָא בּוֹ
 אֶךְ לְאַחַר כָּל מִפְּץ
 שׁוֹב נִשְׁמַע קוֹלִי הַמְּחַפֵּל בְּעֵדוֹ.
 אֵימְתִי תְּחַדֵּל, הַמִּפְּץ הַגָּדוֹל
 לוֹ רַק הֵייתָ מִפְּץ קָטָן
 אוֹ מוֹטָב, אוֹלִי, אַרְנָב קָטָן
 אַרְנָב קָטָן מְלַחֵף עֶשֶׂב בְּאַחוּ.

לְעוֹלָם לֹא תִמְצָא פְּצֻצַת הָאֵטוֹם
 לְעוֹלָם לֹא תִחְזוֹלֵל הַמְּהַפְּכָה הַצְּרִפְתִּית
 לְעוֹלָם לֹא יִכְתְּדוּ הַדֵּינוֹזָאוּרִים
 לְעוֹלָם לֹא יִבְיאוּנִי הוֹרֵי לְעוֹלָם
 עַד עוֹלָם יִתְפּוּצֵץ הַמִּפְּץ הַגָּדוֹל
 וְשִׁיר שְׁנִכְתָּב בְּכֹל יוֹם מִחֲדָשׁ
 מוֹטָב שְׁלֹא הִיָּה נִכְתָּב מֵעוֹלָם.

$\frac{11}{92}$

$\frac{10}{92}$

יָלַד עִם פְּרָצוּף יְקוּם
 אִם רַק לֹא הֵייתָ
 יָלַד עִם פְּרָצוּף יְקוּם
 מְרַבֵּיצִים לְכֹלֵם
 אֲבָל רַק לָךְ
 לֹא נוֹתְנִים לְקוּם
 כִּי רַק לָךְ אִיו לְאוֹ
 יָלַד עִם פְּרָצוּף יְקוּם
 אִם רַק הֵייתָ יָלַד
 רַק עִם פְּרָצוּף יָרַח
 הֵייתָ בּוֹרַח
 אִם רַק הֵייתָ יָלַד
 עִם פְּרָצוּף שֶׁל רוֹצֵחַ
 אֲבָל אַתָּה רַק יָלַד רַק
 עִם פְּרָצוּף יְקוּם
 הַצּוֹחֲקִים בַּיְקוּם
 בַּפְּרָצוּף צוֹחֲקִים לָךְ
 וְהַיּוֹרְקִים בַּיְקוּם
 בַּפְּרָצוּף יוֹרְקִים לָךְ
 יָלַד עִם פְּרָצוּף יְקוּם
 אִם רַק לַיְקוּם
 הִיָּה פְּרָצוּף יָלַד
 הֵם לֹא הִיוּ מְכִים
 אִם רַק הִיָּה לוֹ פְּרָצוּף
 כְּמוֹ שְׁלֵף
 אִם רַק הֵייתָם דּוֹמִים
 יָלַד עִם פְּרָצוּף יְקוּם
 אַתָּם לֹא

עודד כרמלי

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

עודד כרמלי

■

לא להדרס בחניון
 מתחם הענניים
 לחפש חניה בחניון
 מתחם הענניים
 יש חניה בחניון
 מתחם הענניים
 מתחם הענניים
 מתחם מסדר
 לא להפגס למתחם הענניים
 עם אכל
 לא להפגס למתחם הענניים
 עם נשק
 אין להבעיר אש
 יש להביא כסף
 ולא להחצות בחניון
 מתחם הענניים
 במחשבות על ענניים
 לבלות בחניון
 מתחם הענניים
 חניון מתחם הענניים
 הוא מתחם הבלניים
 הפעלות
 מעגלים
 כפי
 כפי חיים
 במתחם החיים

$\frac{13}{92}$

$\frac{12}{92}$

עודד כרמלי

■

היתום הביולוגי הראשון
 לא יהיה לו פופיק
 הוא זרים את החלצה
 תמורת כסף
 אנשים ישלמו הרבה כסף
 לראות איש בלי פופיק
 חיים בלי עבר
 יעשה להם קר
 בבטן
 היתום הביולוגי הראשון
 תהיה לו בטן מלאה
 על הפוליטיקה
 של הפופיק:
 פופיק הוא מת
 להיות חוסה בו
 מישהו להיות חזב לו
 צלקת לנקם
 הפופיק הוא מוצא
 ללא מוצא
 היתום הביולוגי הראשון
 לא יהיה לו פופיק
 הוא זרים את החלצה
 לשלום

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

יואב עזרא

חנות הפרחים

כָּאן זָה חֲנוּת הַפְּרָחִים
 אֵיפֹה זָה חֲנוּת הַקּוֹצִים
 אִין כְּזֶה דְבַר חֲנוּת קוֹצִים
 יֵשׁ לִי הַזְמָנָה גְדוּלָה
 לְקוֹצִים
 סְלִיחָה
 סְלִיחָה
 כָּאן זָה חֲנוּת הַפְּרָחִים
 כֵּן
 אֵיפֹה זָה חֲנוּת הַקּוֹצִים
 אָנִי צָרִיךְ קוֹצִים
 אֶרְץ גְּדוּלָה תְּצַמִּיחַ
 לְמַעַנִי קוֹץ וְדַרְדַּר
 אֶל מוֹת דוֹחֵק עַל רֹאשׁ
 שְׂפַע יָבֵשׁ קוֹצִים

$\frac{15}{92}$

$\frac{14}{92}$

יואב עזרא

הדימוי האולטימטיבי

זֶה מְאוּד דוֹמֶה לְכֻלָּם אָבֵל זֶה נוֹרָא יָפֵה

יואב עזרא

פירמידות

מְשַׁעֲמוּם אָדָם מִתְחִיל לְבָנוֹת פִּירְמִידוֹת

יואב עזרא

יום הולדת לדג

מֶה כְּבָר נוֹחֲנִים לְדָג שֶׁיֵּשׁ לוֹ אוֹקְיָנוֹס

יואב עזרא

המזבח והתור

מוֹל הַמִּזְבֵּחַ אִין תּוֹר הַצְּבוּר מְסֻבֵּיב

יואב עזרא

מטבס ההרים

לְהִגִּיעַ לְכוּכַב מְאֻדִים וְאֵז לְטַפֵּס עַל הָרִים

יוֹתֵר מִשְׂאֲדָם בַּאֲמֵן
אֲדָם בַּאֲמֵן
אֲדָם הוּא עֵץ
שֶׁיֵצֵא מֵעֵץ
וְהִתְחִיל לִלְכֹת
עֵץ
עֵץ
אֲדָם הוּא עֵץ
שֶׁלֹא יַעֲשֶׂה מִכֶּם צָחֹק
אֲלֵה שְׂאוֹמְרֵי אֱתֶם קוֹפִים
זֶה לֹא נִכּוֹן אֲתֶם עֹצִים וְזֶה צָרִיד
לְהִיט בְּרוּר
בְּהִתְחַלֵּה לֹא הִזָּה צֶל
וְכִמָּה זְמוֹ עֵץ יָכוֹל לְהִבִּיט בְּשִׂמְשׁ
לְפָנָי שֶׁהוּא יוֹצֵא מֵהָעֵץ וּמִתְחִיל לִלְכֹת לִלְכֹת
לְחַפֵּשׂ צֶל
שֶׁלֹא יַעֲשֶׂה מִכֶּם צָחֹק
אֲתֶם עֹצִים בְּצֶל עֹצִים

- דארווין! זיגמונד שלמה פרויד! ואני שנים לא הבנתי את ההיגיון בחזון של הרב אמן שלמה פרויד, לפיו למבנה החברתי שלנו קדם מבנה עדרי שבראשו זכר אלפא, כמו בלהקת אריות או גורילות, כך שרצח האב, זכר האלפא, בישר את ראשית הציוויליזציה הנוכחית, ואותו הרצח מעידן החלומות ממשיך לרדוף את התת מודע של כולנו וכו' וכו'.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

-- לא שלא צימרר אותי עצם החזון! חס וחס! כל מבט היסטורי רחב באמת מנכיח את התובנה שכל קטגוריה דרכה אנו חושבים את עצמנו משתנה - ועצם המודעות לשינויים אלו, נשמות צדיקות, משנה את הדרך בה אנו אוחזים ונאחזים בקטגוריות בהווה, משנה, למשל, את רצוננו למות או להרוג בשמן. יריעה רחבה באמת הוא מציע שלמה, כמובן, אבל שנים תהיתי למה דווקא המבנה החברתי ההוא? למה זכר אלפא גורליאי שלומפי, למה? משהו בי מרגיש אחרת! משהו בי מרגיש את היצור החד תאי הנסחף בים, ובעיקר משהו בי מרגיש בונובונאי! הרי מבחינה גנטית הבונבו קרוב אלינו יותר מהגורילה. מה אם אבות אבותינו חיו יותר כמו הבונבו?

$$\frac{19}{92}$$

$$\frac{18}{92}$$

ג'רמי פוגל

על הגנים התלויים של היקום

-- הנבואה היא שאנחנו, בני האדם, בדרך החוצה. הנבואה היא שעתידנו כזן הוא בחלל הרחוק, הרחוק מאוד. הנבואה היא שבחלל הרחוק מאוד מאוד, אט אט, בעתיד שהוא כולו ללא כבידה, הצורך בעצמות יעלם, ואנו נהפוך, כפי שניבא ויליאם בורוז, לסוג של מדוזות. ואני שואל: איך יחוו נכדינו המדוזות את העולם? לאיזו מוזיקה הם יאזינו? מה תהיה הפוליטיקה שלהם? מה תהיה רוחניותם? האם יהיו מדוזות יהודיות? האם בעיני נכדינו המדוזות קדושת הארץ תצדיק מות אדם? האם להם, סוף סוף, דמיון יהיה חשוב מזיכרון?

-- א.

ראו אותנו עכשיו, בני אדם, אנושיים, אנושיים מדי! אבל נכון, אמא, היינו קופי אדם פעם? פרימטים מאוהבים! יצור מיסטיקון החי בעדר - עדר האדם הקדמון ממנו התפתחה חברתנו

←-- איך חי הבונובו? אוי, הם נשמות אלה!
 אורגיות! דשא! מין שמדבר מין! מין שנוגע,
 שמוצץ, שיורד, שמאונן - לעצמו ולאחרים - מין
 שמתענג, אב ובת, אם ואח, סבתא עם כולם!
 כל מתח מתפרק באורגזמה, כל מפגש מתורגם
 להנעה אוהבת, אפילו מפגש עם בונובו משבט
 זר - כל הכרות היא אורגזמית! אורגזמות למען
 השלום! פרימטים לא אלימים, גבירותי ורבותי!
 מטריארכלים! כן! מטריארכליות! יושבות
 שם יפה על הדשא, יורדות שם טוב למים,
 לאמבטיות ארוכות בנהר! אי-עשייה טאואיסטית!
 בהתפתחות הזנים הבונובו הופרד מבן דודו
 הקרוב והשלו פחות, השימפנזה, בעקבות
 התהוות נהר הקונגו. הבונובו מעולם לא טרח
 לחצות את הנהר! היה לו טוב על הדשא שלו. היא
 ידעה לשבת שם בשקט ובתבונה מוארת, מנהיגת
 השבט. היא בדיוק נגעה בדגדגן של גיסה!
 אחיינה בדיוק חקר את פי השבעת של השכנה!
 בדיוק הדוד נשק לאשכיו של האורח! בודהות
 מתוקות!

$$\frac{20}{92}$$

הנעלה, תשובה מעיפת מוח. רמז לפתרון הקושיה
 נמצא במכתב של שלומיק, שאבד עד לשנות
 השמונים של המאה העשרים, ובו פנטזיה
 פילוגנית - היה היה זמן, בפרה היסטוריה
 האנושית, כותב שלומכו, בו היינו בונובאיים! היה
 היה זמן של טוב, של נחת, עת של שלמות. היה
 היה זמן, לפני עידן הקרח, בו אבותינו התענגו
 בקיום מואר באפריקה שופעת - פירות, ברכת
 המזון לכולם, אפשרויות זיווג לכולם, מבנים
 שבטיים פתוחים לכולם, עירום! היה לנו כל כך
 טוב עד שזכרנו את אותם ימים במשך דורי, דורי,
 דורי דורות, זיכרון עילאי שהשתמר עד עצם היום
 הזה, ואנו יודעים אותו כגן העדן!

$$\frac{21}{92}$$

←-- כן, גן העדן! המיתוס של עדן הוא זיכרון
 של עדן פרה היסטורית בה חיינו עד עידן
 הקרח, שכפה עלינו מבנה חברתי דומה למבנה
 של הגורילות. האקלים הקשה שם סוף למין
 החופשי, שתופעות הלוואי הצאצאיות שלו הקשו
 על כלכלת השבט. האלפא הנבון משתלט על
 השבט באכזריות רבה ואוסר על הזכרים האחרים
 להזדווג. מעט הילדים שישרדו בקור הנוראי יהיו
 לידיו. נולד האב הרודן ומתה עדן. עידן הקרח!

←-- אז למה להניח, זיגמונד, שחיינו כגורילות
 ולא כבונובות? ובכן, לפני כשבועיים, סוף סוף,
 זרק לי הרב אמן פרויד, מפרש החלומות, החכם

←-- היציאה מעידן הקרח, אומר שלומיק, היתה ראשית הציוויליזציה הנוכחית. האחים רוצחים את האב ומחלקים ביניהם את אוצרות הטבע והמין, מקיימים עולם חדש בעודם מצולקים מקרבות העולם הישן, כאשר לדורי דורות, בתת מודע, נותר חותם האשמה על רצח האב וכמובן, פחד הסירוס וכו'. אבל לא על זה אני רוצה לחשוב, נשמות - אני רוצה לחשוב על גן עדן! אז גם פאפא פרויד האמין בגן עדן! אם כן, האנושות חוותה הארה שקדמה לתרבותנו במאות אלפי שנים! אתה שוב צודק, צ'ואנג טסה! ואתן עדיין צודקות, יא בונובות!

$\frac{22}{92}$

על הדשא, תביאו תפוח ותתנשקו. גן עדן!

←-- ראו את הבונובו! הבינו את הבונובו! אנחנו היינו הם! ומה איתנו היום? לא יושבים נכון בפארק! לא יושבים יפה על הדשא! לא מבינים את הארטיק בים! להפך - יוצרים אקלים סיוטי! בוחרים בעתיד דמוי עידן הקרח, עם משאבים מוגבלים, ואם שלומכו צודק - והוא מרבה להיות צודק, השועל - בוחרים בעתיד בו שוב נאלץ לחיות תחת זכרי אלפא, טיראנים מסרסים, שיאסרו עלינו לעשות ילדים! האילומינטי כזכר האלפא של שבט האדם העתידי, חס וחס!

$\frac{23}{92}$

←-- אני לא מציע שנחזור להיות בונובו. אי אפשר הרי לדרוך באותו נהר פעמיים, ואנחנו בכלל כבר דרכנו על הירח. אבל לאן כן נכוון את נכדינו? לעל-אנושיות או לתת-אנושיות? לפרימיטיביות אכזרית וגוססת באקלים בלתי נסבל או להארה מדוזאית בחלל החיצון?

לאן נזרום בזרמי זרמים, לאן?

←- ב.

אצבעותינו, שהתפתחו כדי לקטוף פירות, מנגנות את מוצרט! פרימט אוכל יותר אגסים, מרביץ יפה לשכן, עובר יום, עובר לילה, וולדימיר הורוביץ בן השמונים ושלוש מנגן את הניחומים של ליסט בווינה ויוצר שמיים באצבעותיו הארוכות, מחולל, בעדינות אין-קץ, רגשות נשגבים ביש, יוצר סוג של אור - התעלות! שורד הפרימט שאוחז יפה במקל, יום, לילה, ותלוניוס מונק מפרש מרחבים בין התווים ובתוך הנשמה והיקום - תלוניוס מונק כצ'ואנג טסה של הפסנתר! לא יודע אם הוא מונק בחלום של פסנתר או פסנתר בחלום של מונק - אבל ישנו - ואצבעות האדם מנוגנות ומנגנות! נינה סימון האלוהית מאוהבת בבאך, אוהבת אותו עם אצבעותיה האלוהיות! סבסטיאן טלייר מנגן את הברית הכחולה על פסנתר חשמלי - יש לי אור באצבעות הוא אומר! התעלות! בקצות אצבעותינו!

←- הדמיון, והיכולת לממש אותו, הם המאפשרים לנו לראות באיבר שהתפתח כתגובה ליתרונות הישרדותיים, אפשרויות שחומקות מההיגיון האבולוציוני ולהביא על ידי כך להתעלות במציאות האדם. מידת

השלמות האנושית שמונה ביכולת שלנו לממש רעיון, ויש מידה של שלמות בכל עולם בו ניתן לממש רעיון. אלו הם ניסים! נס שתודעה יוצרת מוזיקה לאצבעות לנגן! נס עצם התודעה ביש ונס מימושה במציאות! נס מימוש התודעה הוא המציאות היומיומית של כולנו, ולכן אנו המין היחיד שיכול לכוון את האבולוציה שלו.

←- כל מה שמדומיין יכול להתקיים. יש רעיון של עדן, יכול להיות עדן! יש רעיון של אל, יכול להיות אל! יהיה על-אדם! הרי מעבר ליש אין, ואין מהות לאדם מעבר לאדם, והאדם עודו מתפתח! הקשיבו לניטשה הנבואי! זכרו את העל-אדם כמטפורה, וראו אותו היום כאמת, כממשות, כתופעה גופנית! איברים מתחדשים! אדם ביוני! גישה מיידית למידע אינסופי! יצור בו משובצות הטכנולוגיות של מיליוני השנים הקרובות! העל-אדם כמדוזה! ואולי לבסוף תודעה חסרת גוף ברשת של מודעות: נתראה בעוד חמישה מיליון שנה, כמו שהולך שיר הזן ההוא!

←- יהיו אלים! תהיה אלוהות! מידת השלמות האנושית שמונה ביכולת שלנו לממש רעיון! מחשבה יוצרת מציאות! אפשרות ההתעלות

קיימת בקצות אצבעותינו, בקצות נשמותינו! אז
לאן נלך אמא? לאן?

לגן עדן!

← ג.

חפץ-אנוש, מעשה אצבעות אדם, פורץ בימים
אלה את גבולות מערכת השמש, ואם יש לנו
עתיד כמין עלינו לצאת אחריו. מהי המשמעות
לאדם של מסעו של וויאג'ר? מהי משמעות
האפשרות שנעזוב את מערכת השמש גם
אנחנו? מהי משמעות התפתחותינו לעל-אדם,
אולי אפילו ליצור על-גופני? הרחבת אופקינו
למימדים אבסולוטיים, פרספקטיבה קוסמית,
פנומנולוגיה שמבוססת על התעלות ועל רעיון
הנצח והאינסוף.

← אם כך, נשמות צדיקות מאוד, עלינו לראות
את עצמנו בתמונה הגדולה באמת, לחשוב על
הציוויליזציה כמובילה לאוטופיה אבסולוטית,
לדמיון מוחלט, לנשגב, להתעלות! על כל מי
שמוצא נחמה מסתורית בהמשך קיום התודעה
ביקום, על כל מי ששואף להמשכיות המין, על
כל ההורים לילדים, שלהם יהיו ילדים ולהם,

בסופו של דבר, יהיו מדוזות - על כולנו כאן בכדור
הארץ לאמץ זווית ראייה המביטה אל שנות
האור שאליהן נזרום. עלינו להביט מזווית כיסופי
הכיסופים, מטרת כל המטרות, גן העדן המשיחי
של צדק והארה לכל, חזרה אלינו, וחזרה שוב
ושוב - אוטופיה אבסולוטית!

← בגלל שמיתולוגיות עתיקות הן עדיין
מקור ערכינו, בגלל שהעבר הוא עדיין מקור כל
ערכי ההווה, עלינו ליצור היפוך מיתולוגי! היפוך
כל הערכים, כמובן! היפוך בזמן! ערכים כפרחים
ששורשיהם בעתיד! אם מיתולוגיות מהוות תיבות
לערכינו, אז עלינו ליצור את המיתולוגיות של
העתיד! הבה להבא, אם כך, נהיה משיחיים!
נייסד מתוך דתיות שפויה ומחייבת חיים
משיחיות בריאה לאדם ולחיים - המדוזה כמשיח!
גן העדן כמיתולוגיה של העתיד!

← למה גן עדן? אולי בגלל הצמחים? הרי
בזכותם אנו נושמים! הרי צמחים עברו לאנרגיה
סולרית לפני מיליוני שנים! חייבים צמחים!
צמחים זה חוכמה! צמחים זה ברכה! צמחים זה
עתיד! יש להבין בצמחים! יש לחבק, לאכול,
לשתות, לאהוב צמחים! לא אוכל כאן להרחיב,

יתכן שזו גאונות שעדיף להסביר במחול, או בשיר של יואב עזרא, אבל קבלו את האמת הזו, נשמות ברבור, חייבים צמחים! אך הולך שיר העם הבלגי ההוא?

אם אתה צריך להתייעץ, דבר עם העץ!
אם לכאורה יש בעיה, דבר עם הדבורה!

←-- ואנחנו הורגים את העץ ואת הדבורה!
טיפשים! עלינו לשתול גנים - ומהר! לשלוח אתם לחלל! אין לנו זמן! כדור הארץ ימות בסוף! השמש תמות בסוף! תהיו משיחים של העתיד! צריך לעוף מפה ומהר ולהתפזר כמו ציפורים בחלל! יש לבנות, תכף ומיד, ציפורים ענקיות מזהב, ציפורי החיים, ובתוכן לשתול גנים וגני גנים - ולעוף! לעוף לעתיד! למדוזות! והמדוזות יבנו גני עדן! הגנים התלויים של מערכת השמש! הגנים התלויים של מערכת שמש אחרת! גני העדן התלויים של היקום!

$\frac{28}{92}$

סקס! כל מה שמתקשר הוא סקס! ארוס איתנו תמיד, וכולם ישוררו את הקיום, ישוררו את הסקס - וירחפו המדוזות בגני עדן תלויים - בארושיות תמידית - מבטן העמוק יופנה פתאום לעץ - הנה מדוזה במפגש עם האילן - הנה מדוזה רואה ישוע בחמנייה הפונה לכמה שמשות - יצופו בגנים התלויים לצלילי פסנתר אלוהי, רך, ינגנו עליו עם סוג אחר של אצבעות, אצבעות רכות, מדוזאיות, מלאות אור, אצבעותיהן, אצבעותינו! יחוללו אור, המדוזות, בריחופים בגנים התלויים, יהיה לנו טוב, יהיה להם טוב, לילדים של כולנו - ישבו שם יפה, ישבו שם מדויק - ירחפו להן לנצח - כך הן יחיו, המדוזות, בגני העדן התלויים של היקום!

$\frac{29}{92}$

←-- הו, מדוזות! הו, ילדותינו היקרות! מה תהיה שירתכן? איזה מרקם עדין למיניותכן? מה תאמרו על היש? מה תחשבו על האין? למי או למה תתפללו, נשמות קדושות? מלאות אור נהיה, אבא, מלאות אור!

←-- איך נגיע לשם, אדוניי? עם מפה קונספטואלית, אדוני! בהכוונת מחשבתינו לנשגב! מיתולוגיות של העתיד! היפוך כל הערכים! מערכים מכווני עבר לערכים המכוונים לעתיד. יש

לגזור ערכים ממדוזות שיחיו בגני העדן התלויים
של היקום בעוד חמשה מיליון שנה מהיום.
אוטופיה אבסולוטית!

←-- המדוזות הן המשיח! הן משיחות בנות
דויד, משיחות בנות כולם! דויד מלך ישראל לא
יקח אותנו לגנים התלויים של היקום! הוא קבור
בירושלים! העיקר במשיחות, לא בירושלים!
ירושלים כמשיחות! ירושלים של מעלה! אם לא,
נשמות, איך ירושלים תישאר קדושה לנצח? מה
אם כל המזרח התיכון יהיה מתחת למים בעוד
מאה שנה? נרד לכותל בצוללת? אני בעד צוללת
צהובה כאמת מקודשת, אבל לטווח ארוך נאלץ
להפוך לדגים! עדיף מדוזות! המדוזות יקחו את
בטהובן לעתיד וישאירו את יגאל עמיר בעבר!
המקומי לא מקומי להן, היש מקומי להן, היש הוא
המקום שלהן, היש מקומן, היש מקומן באמת!

←-- המדוזות!

המדוזות הן המשך התודעה
אל תוך היקום לנצח אמן!
המדוזה!
המודזה היא כן!
המדוזה היא חיוב חיים!

דמיון!
חיי אדם!
הומניזם!
מרקס! פרויד! ניטשה!
ישוע דנצרת!
בודהה!
מדוזות!
יואב עזרא - מדוזה! כרמלי, שועלי, כספי -
מדוזות! רבזי וסער - מדוזות! אהובתי מדוזה!
אמא מדוזה! אבא מדוזה! מדוזה ויליאם בורוז!
מדוזה מלך המשיח!
מדוזה מלכת המשיח אמן!

$\frac{31}{92}$

←-- ד.

זיכרו אותי, מדוזות, כי דמיינתי אתכן!
זיכרו אותי, מדוזות, כי אני אתן!
דמיינו אותן, מדוזות!
דמיינו אותי כי תודעה חדשה היא עולם חדש!

$\frac{30}{92}$

יצאן בגן

רביד זיגדון

מהירות האור

ג'רמי פוגל

יצאן;
 יצא לגן;
 מהתלם נקטף סוטה אל חיק שולים;
 שם משתוללת הפריחה ונפשו מחקבלת בברכה;
 הניחו מתכתרת בעלי כותרת, ולהם צבעים עזים רבים;
 מסתחרר, מתפרפר, מסחרר, מפרפר, מצד אל צד?
 יצאן לצו, יצאן לצו...
 אינו נשלט יצאן חצוף;
 בא לו או לא בא לו;
 בא לו גביע צוף, לא בא לו לעוף;
 לגם גם לגם, יצאן צלילות אפוף;
 נע בצחילה;
 בצחילה בעצלתים יצאן;
 דך ומעדן עמק בתוך הגן, על אם אדמה עצר וצנח;
 יצאן נח;
 גולם;
 נח דומם בניחוחות בשמים – נחיר ימין לגמרי פתוח;
 נח דומם בצחנה ורמשים – נחיר שמאל לגמרי פתוח;
 הלוא זהו השקט המאוד מיחד;
 ; . . .
 נושם לרוחה אור מחוק וצח;
 נח;
 ככה סתם, כאלו כלום;
 הוא פשוט אוהב לחת תשומת לב;
 באור אביבי לבו הלבבי נפתח;
 ממש כמוך, הוא פשוט אוהב לשמח!
 לצו יצאן, לצו יצאן...
 רוחו פרוצה בנעם מנשבת;
 אבקני פרחי פרא בשלונה מבדרת;
 אבקו רוחש נקלט בהפרה,
 ופרי עט זה נולד בהפריה.

לא האור אלא אנהנו נעים במהירות האור
 מהירות האור היא אטיות היא הנץ
 הנץ הנצחי, הבלתי מונע,
 וכך שאר הדברים נעים

 לא האור אלא אנהנו נעים במהירות האור
 כל מה שלא אור נע והאור נץ
 והאור הטהור הוא כלום
 אנהנו נעים בתוך האור נעים יותר מהר בליקה
 ואז לא רואים את האור

 לא האור אלא אנהנו נעים במהירות האור
 וכאשר נפסקות תנועותינו נהיה אור
 עכשו אטי יותר עכשו חיים
 המנות הוא במהירות האור

 לא האור אלא אנהנו נעים במהירות האור
 ולכן במהירות האור אין זמן
 הרי האור עומד דם
 ולא קורה שום דבר במהירות האור
 חוץ מאור

 לא האור אלא אנהנו נעים במהירות האור
 הכל יתפצל יתרחק אט-אט יהפך לאור
 בטוף הכל יחזר להיות אור רק אור
 יש מאין, מאין יש, יש ואין בעצם
 זה אותו דבר
 זה אור

$$\frac{35}{92}$$

$$\frac{34}{92}$$

אור לבן מוחלט לגמרי

נדב נוימן

איבדנו הרבה אנשים באותו חורף. זה לא היה מפתיע, ככה אומרים היום, אבל אותנו זה הפתיע. איבדנו אותם כמו עצים לקראת האביב שמאמציהם נושאים פרי ריק, בלי מיץ ובלי גרעין, ככה נותרנו, קליפה ריקה. בהתחלה חשבנו לחפש אותם ברחובות. אנשים רבים היו יוצאים לרחובות באותה תקופה וחשבנו ששם הם נמצאים. הלכנו תחילה בחושך, בלילות, בקבוצות מאורגנות של מי שנשאר, עם פנסים. הארנו את הרחובות, אבל לחינם. חלקנו הלך ברחובות שחותרים את העיר מדרום לצפון, קבוצות אחרות חשבו שנכון יותר לתפור את העיר ממזרח למערב. כשהגענו לים ראינו רק את הגלים, מתנפצים כמו כותנה, מגיעים חסרי אוויר לנשימה לחוף, כרגיל. לא היינו רבים, זה היה ברור, אבל לא לגמרי הצלחנו להבין את דפוס ההיעלמות. תחילה חשבנו שאולי מדובר בכחי העור, אבל במחפשים היו גם כאלה. לאחר כמה ימי חיפושים התחלקנו לקבוצות חשיבה ודיונים. ישבנו במקומות הקבועים. היה מי שהציע שמדובר במעמד מסוים שברח, אבל היו בינינו בני עשירים והיו בלויי סחבות. ראש העיר נעלם, זה היה ברור, אבל סגניו היו במחפשים.

אני ראיתי אותם יורדים במדרונות ההר, מחפשים דרך בין משעולים בדרכים לא סלולות, הולכים בטור מסודר, מחפשים איזו נקודה, עולים אל הפסגה ברגליים כושלות, לא רגילים לשבילים שסומנו לאחורונה. שמעתי אותם הולכים.

לאחר כמה לילות החלטנו לחפש מחוץ לעיר אבל לא ידענו איך כדאי לצאת. היו שהציעו אוטובוסים, אבל עלה החשש שנהגי האוטובוס נעלמו. אמרו שהפעילות בכבישים הבין עירוניים לא מה שהיתה. הקבוצות הקבועות החלו להתקוטט ביניהן, כבר היה מי שחשב מה יקבל מי שימצא. הזמן עבר.

כשישבתי בנקודת התצפית בגבעה הדרומית, על קו המים, זורח, ראיתי במרחק שורות של צללים מאפרים את הדרך, סוליות נעליהם כובשות את העפר ומאביקות את האוויר. המון אדם סובב במעגלים כמו שבלול בסכנה, כמו כל חיה מתחפרת, לעבר נקודה אחת.

איש לא נמצא. לעתים עלו דיווחים מהשטח שקבוצת מחפשים ראתה סימנים, שיש שקיות ובדלי סיגריות בפינת רחובות בכיכר המזרח, או בשדות המרוחקים. אמרו שמדובר בקבוצה. אמרו שמדובר בבודדים, או אולי רק באחד. היו מי שהודיעו בגאווה והמסר עבר כאש בשדה קוצים, אבל חורף, באקלים כזה גם טיפות בודדות מכבות שמועות. את המודיעים לא ראינו שוב. אמרו שאולי התחלקו בפרס בעצמם ולא חזרו.

באפיק הנחל ראיתי אותם. מתבוססים בבוץ מגשמי החורף שעבר, העולם

כבר האביב וקשה היה לנוע בבוץ המתגבש, קול הסחיטה של נעליהם הסגיר אותם, פרפור הגפיים בחוסר ברירה. לא נותרנו רבים בתחילת האביב ולא ידענו איך להפרות שוב את הדיבור. הבל הפה שבינינו עבר מרחקים קצרים בלבד, לא היה מי שישא אותו למרחק. האור נעלם, העונות כמו נוגנו בהילוך לאחור. שם ראיתי אותם, מתנשמים ומתנשפים, נעלמים בערפל של תחילת הקיץ, אוויר אפור, שמש מעשנת. היינו לבד. גם העננים נעלמו. ברחובות לא היה לנו זכר. היינו הרחק.

רציתי לומר: בחיי שלא אני אעמוד על המרפסת האחרונה בעיר בבהירות פלורסנטית מהממת, נמחו כל אם וילד, לא, לא אני אעמוד, אני אהיה רחוק רחוק, מאוד, אולי הר אולי ים, על המרפסת לא תראו אותי עומד מבריק כאילו חנוט בניילון נצמד, מתחת אין איש אין כלב אולי טפטוף אחרון, לא אראה אותו, לא אשמע צעקות לעזרה לאורך השדרה ולא אעזור, לא אוכל, בחיי לא אהיה שם יושב עם ברכיים ממוסמרות אל המצח, תינוק מתנדנד על יסודות אחרונים של שכונה מתפרשת, אין פרדסים, אין שדות, אין נחל במרחק, ציפור שנוותרת לא תצנח כושלת כנף למרפסת, לא אשכב שם בחושך מתפלש בזיעה מביט אל האופק הריק, רחוק רחוק עם הכלבים הגדולים, שם, עם העדרים בשעטה, שם עם האדמה הקשה עם המים, עם הים, עם המהום נמשך וסופי בהחלט, בהחלט. בחיי לא אהיה שם.

37
9236
92

בסוף מצאנו אותו, יחיד, בודד, תחת העץ האחרון, מואר, זורח ממש, בקושי היה אפשר להתקרב מרוב החום שהפיץ. זה בסדר, בסדר, תתקרב, ונגענו בו, מיששנו כל חלק בגופו כמו אם שסופרת אצבעות תינוקה כדי לוודא שלא חסר, ולא היה חסר, לא חסר לי דבר, תראו, ובאמת לא היה חסר דבר. הכל זרח באור מסמא מתחת לעץ האחרון, מתחת לשמש שתמיד היתה, תמיד תהיה. אבל הוא, היה נראה שהוא מעולם לא היה, שעכשיו היינו ואין דבר מלבד הדבר הזה שהוא ישנו, הנוכחות הזורחת הזו, הזרחנית הזו, אני זורח, תראו, הוא באמת היה.

הגענו אליו אחרי ימים, אמרו שהוא שם, ידעו את זה, אבל אולי חששו ללכת, אולי חששו לגלות את הסוף, בסוף יצאנו ודרכנו את האדמה בדרכנו כמו מכבש, להכין את הקרקע לשיבה. מי ידע שנמצא אותו כך, מי יכול היה לדעת, חייכנו בהקלה שמחה, שמחה נוראה, ואי אפשר היה לראות מאחורי המסכות, ואי אפשר היה להריח דבר מלבד גומי שרוף, רותח, מטמטם. שמש נוראית, אדמה דרוכה, הכל מוכן, אני זורח, תראו, והוא באמת היה, אבל לא לזמן רב.

שיפולים ומדרון, לא חלקלק, לא מאוד, ותפזורת סלעים בדרך, משוננים ושחוקים. רחבה גדולה, ריקה, הררי גומי שרוף בקצה, ובקצה האחר

שביל מתנשא על קוצים וסלעים אל פסגה פתטית. בשדה מסביב אדמה קשה ודרוכה, סימנים למה שהיה, אולי, והריח, השריפה שלא נראית ולא נשמעת, הדממה כמו מחילה באדמה, אבל השריפה, נוכח מאוד, מהמהמת, מהממת. בערוץ השני היורד, משוכה קלה, ואז כחול וגדול וברור, היחיד הברור, כהה, חסר ריח, היה יכול להיות שמיכה לכיבוי שריפות, אבל מתנפץ כמו כותנה בהילוך לאחור על הסלעים. היה יכול להיות חבל הצלה אבל חלקלק מדי, חמקמק מדי. והריח, הריח השרוף הזה, ואפילו הזריחה המוחלטת כבר איננה, אז מה לעשות, אז חבל תליה, אז כליה, אז לקפוץ, לרוץ ולקפוץ, כן, הכחול נפתח לרוחב עוד ועוד, ועכשיו בתוך לולאה בלולאה בלולאה ואין ריח וצלול כל כך, כהה כל כך, יפה כל כך. ואז הייתי ענן, אז הייתי אור לבן מוחלט, אז הייתי כנף ועוד אחת, ורגליים, וראש ועיניים, וזרמי אוויר לגלישה והכל נפרש כמו שמיכה גדולה ודקה של קיץ, של הקולות שהיינו עושים כשנעים וטוב לפני האור המושלם ולמטה נקי גמור, נקי לגמרי. כשכלום נשרף הוא מריח כמו השמיים בציורים שהיינו מציירים פעם, מזמן, ומקפלים ומטיסים באוויר מנייר בזרמי אוויר שעולים מהקרע הפורה, המוכנה, מוכנה כי עכשיו אפשר לחזור, בענן, באור לבן מוחלט, לנפנף בכנפיים, שלום רב שובך, הגם שם בארץ. שבילים אין ולא נחלים, אין בקיעים בשלמות הזאת מתחת לגוף, מתחת לרוך הכותנתי הזה, ואין לנחות אל השאלות, אל המבט הקפוא, אל התהייה הגמורה, איך ומי עשה, ולמה, והמום המוטל והחריכות וריח הסוף המוחלט, אין, כי אין מטה ואין מעלה ואין חושך על פי כי אור לבן מוחלט לגמרי.

סקרן שהוא גם קטע קיר הרפתקן, אתה מפנה משאבים קיריים לתכנית חלל ובנתז אחד אדיר מעיף את עצמך מהקיר האחד לקיר האחר. ואם אתה קטע קיר שהוא גם סקרן, גם הרפתקן וגם עשוי בלא חת (אבל עם קיר) אתה מתיז את עצמך מקיר החדר לאודיסאה שתארך שנות אור אל קיר החדר הסמוך.

עודד כרמלי

איך מתעוררים ביקום באמת

ממי כָּבֵר יַעֲבֹר הַלַּיְלָה הַפְּנִימִי הַזֶּה, הַיְקוּם, וְלִי, לְנַפְשִׁי, יִהְיֶה הַיּוֹם שְׁלִי?

- פרננדו פסואה

←-- כן, קיר חכם שעל הקיר - מה עשית בזה?

←-- ניתקת מקיר מחצבתך, ויצאת מחדרך מולידך, והנה אתה קיר אחר בחדר אחר.

 $\frac{41}{92}$ $\frac{40}{92}$

←-- יש גאולה במטריאליזם, גאולה גדולה, אבל לא לקיר האנוכי. אם התעוררת בחדר עליך להעיר את כל החדר, ואם ברצונך להינתק מקיר עליך לסחוף אחריו את כל הקיר.

←-- כי אתה לא אסיר בחדר. אתה משיח הקיר.

←-- במאה הקודמת מקובל היה להמשיל את הקיום האנושי להתעוררות בחדר. עד היום נערים - וסתם סופרים מיזנטרופים במיוחד - עוד מעירים גיבורים חסרי רצון בחדרים חסרי פשר.

←-- הסגנון הזה נקרא אבסורד, והוא באמת אבסורדי: איך הגענו לחדר? מי בנה את החדר? ומה עוללנו עד שהתעוררנו בחדר? נמנמו על רצפת החדר? מי שלוקח את המטריאליזם שלו ברצינות צריך לדעת שהוא לא התעורר בחדר - הוא חלק מהחדר, קטע מהקיר.

←-- וכקטע קיר סקרן מהרגיל אתה בוחן את עצמך ולומד את סביבתך. ואם אתה קטע קיר

נח אנגלהרד

■

מה יש לו שם שאין לו פה
 חלל בלי כלום
 אפלו תאורה
 רק מחצית מהזמן

מאבדים את טובי בחורינו לארץ לו חברה
 והוא
 לא עושה צעד אחד לקראתנו
 רק מסתובב במעגלים
 סביב עצמו
 סביב אחרים

פה נעשה ממך פוכב
 לא סתם לון טבעי
 תופיע גם ביום גם בלילה
 התקרב צעד צעד
 כמו ירח ענקי

$\frac{43}{92}$

נח אנגלהרד

■

הו החיים
 באמת
 חורחו לך
 השארו פה
 כמה זמן שרק תרצו
 בלאו הכי
 כבר ילכו אחרים
 ילכו, יבואו
 למה לא
 לא למה

נח אנגלהרד

■

בין ארבעת קירות היקום / חלון אחד
 מעליו שלט התכלית / מתחתיו קבר התחליט?
 ואניאת והם פה / ושומקום שם
 בינינו אין קשר דמים / בינינו קבר אחים
 אבל אין תכלית / לא פה ולא שם
 בין ארבעת קירות היקום / חלון אחד
 מאחוריו / עוד יקום
 ועוד יקום אחד / ללא מתים ללא קברים
 ללא חלונות / רק אני ואף
 קצת אחרים / הם התכלית
 היקום החליט

נחלת בנימין 43, תל אביב

אמיר מנשהוף

■

שְׁכִינַת אָדָם בְּמִשְׁכְּנוֹ טוֹבָה
וְהוּא אוֹהֵב
כָּל בֵּיתוֹ צְפוּרִים
נְצוּצוֹת וּרְחוּקוֹת

רִיקוּת מִן מַלְמַל
נִבְעַע זְמַנּוֹן מִפְּאֲתֵי חֵלוֹן
זֶה הוּא זָבוּב הוּיִטְרָאז'
לֹא-עוֹמֵד לֹא-זָז

שְׁכִינַת אָדָם בְּמִשְׁכְּנוֹ טוֹבָה
וְהוּא אוֹהֵב
כָּל בֵּיתוֹ צְפוּרִים
נְצוּצוֹת וּרְחוּקוֹת

$\frac{45}{92}$

$\frac{44}{92}$

אמיר מנשהוף

מזמור ליום השישי

אוֹכֵל הַיּוֹם מְנוּחַת קִטְנוֹת
מְרַדִּים אָדָם כְּבֵית קְבוּרוֹת
יִרְדּוּ מִצִּיף אֶת שְׂדֵרְתִי
רְאֵה זְמַנִּי הַכֹּר אֶפְסִי
הִנֵּה זְמַנִּי רְקוּד אֶרְצִי

מְנָה מְנָה חוֹלְפֵי יְקָרִי
נַחֲבֵק אֶת-זֶה יוֹם הַשְּׁשִׁי
שְׁלוֹשָׁה זְמַנִּים פּוֹרְחִים כּוֹסְפִים:
הַמְנוֹן עָנָן וְעִתִּידִים
הַמְנוֹן עָנָן וְעִתִּידִים

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

אייל שלום

שוב שׁכׁוֹב בַּחֲלוּמָךְ

שוב שׁכׁוֹב בַּחֲלוּמָךְ כָּל הַיָּדִים סוֹכְכוֹת לְעֵבֶר
 עֵיר בּוֹרְקֵת צְפוּרִים מִתְגַּבְּהוֹת לְאַרְךְ הָעָרוּץ
 כְּחִלּוֹת מַעַל הַבוֹר שֶׁבַּשְׂדֵּמָה
 וּמָה בְּאֲדָמָה נוֹצֵץ וְהַקְּמָה
 לָךְ נוֹצֵצֵת, כָּל הַרוּחוֹת בְּאַחַת פּוֹרְצוֹת בַּחֲלוּנְךָ
 אִזְּהֵם גּוֹבֵר בְּמַחֲלָה כִּי כָּךְ
 הַמַּחֲלָה הַרְדוּמָה פּוֹרְצֵת,
 בְּעוֹדֶךָ שׁכׁוֹב עַל הַחֲזָה מְכָה בְּתַמְהוֹן וַיֵּשׁ קוֹלוֹת שֶׁל
 תְּדַהֲמָה מְמָה לָךְ נְגוּהוֹת בּוֹהֵק
 בְּכוֹכְבֵימָם, עֲדִין וּלְעוֹלָם
 הַכוֹכְבֵימָם מִמָּדָה בְּהַתְּרַחֲקָם
 וּכְבֵר אֶתְּהָ נִגְמַר מִזְמַן אֶתְּהָ
 אֵינְךָ וְרַק שׁכׁוֹב בַּחֲלוּמָךְ.

$$\frac{47}{92}$$

אייל שלום

בלומה ספרות יפה

בְּלוּמָה כְּבֵר עֵינֶיךָ מִסְפְּרוֹת יָפָה
 וְעַל פִּי רַב מְעַדִּיפָה קְרִיאָה צְפָה
 בְּסִפְרוֹת רְפָה טְפֵשֶׁת. בְּלוּמָה הַיָּפָה
 נוֹאֲשָׂה מְקַרֵּי אֵהָ צְמוּדָה עֲקֵשֶׁת
 בְּסִפְרוֹת קִנּוֹן, וּמְבַקֵּשֶׁת בְּכָל לְשׁוֹן
 וּבְכָל שְׂפָה
 לְעֵשׂוֹת קְרִיאָה רְפָה
 בְּסִפְרוֹת יָפָה, סִפְרוֹת רוֹגֵשֶׁת.
 אֵךְ לְבָה שֶׁל בְּלוּמָה בְּלוּם עַל נוּמָה נוּמָה
 וְשׁוֹב לֹא יְקוּמָה לְמַקְרָא סִפְרוֹת עֲרָה
 רוֹעֵשֶׁת. אֶקוּסְטִיקָה שֶׁל בֵּית קְבָרוֹת לְחִדְרֵיו
 הַפְּנִימִיִּים, מְחַצֵּץ הַרְגָּשׁוֹת מִמְּלִים יָפוֹת
 שֶׁמְחַלְטָפוֹת עַל הַבְּשׂוּר, סָגֵר
 עֲלֵיו הַפְּרֹךְ בְּקַרְדִּיּוֹת אֲבָקָה, נִקְבֵר
 תַּחַת סוּגוֹת סָגוּף סִפְרוֹתֵיחִית. כְּעֵת הוּא
 שֶׁר לְבְּלוּמָה עַל לִילוֹת
 אֵךְ בְּלוּמָה כְּבֵר לֹא שׁוֹמַעַת לֹא יוֹדַעַת לֹא רוֹגֵשֶׁת
 נוֹטֵשֶׁת כָּל דְּבַר דְּמוּמָה וְעֵינֶיךָ כִּי
 בְּלוּמָה עֲכָשׁוּ סִפְרוֹת יָפָה.

$$\frac{46}{92}$$

—
 הַר סִינִי 2, תַּל אַבִּיב

פרחי שחלב

רועי כספי

אִיךְ נִקְרָא שְׁאֲנֵי מְקַבֵּל מִכְתָּבִים מֵהַבֵּית
וְאֵיךְ לֹא חֵי?

- אבות ישורון

ימים ספורים לאחר שמת האב חרקים היו מרפרפים בבית ואנחנו ראינו אותם כרטיטות מרמזות. האוויר, בין אלה שנוותרו בחיים לבין עומק העולם, היה לאזור מבשר. כל חרק שהופיע, גם לו הקטן ביותר, היה לאות מתווך - בלדר של בדידות - ואנחנו הפכנו באחת, בעל-כורחנו, למפרשים הרשמיים של העולם הבא, קוראי המכתבים, קשורים במבטים. לרגעים מיתמים את עיסוקינו; את הצפייה בטלוויזיה, הכנת ארוחת הערב, ופוסקים לרגע מלקרוא בספר שהיינו שקועים בו לאור מנורה כדי להביט בניסים הקטנים הללו, מעורערי-רוח, מפרים את שלוות האוויר שמעל לראשינו - או מחדירים לחיינו חדווה חדשה. כניסתם לחיינו לוותה בתחושה של התגרות. מזדמזמים בחדר במנגינה מונוטונית חצופה; נחים בהפגנתיות כצלליות על אהיל מנורת התקרה, על וילון החלון שצבעו בגון העש, על מסגרות התמונות; במיוחד אהבו הם לנוח על רפרודוקציות של מונה. כתמים של זמן שקפא. מביטים בנו, מתעניינים, מרגלים אחר אורחות חיינו. ואנחנו, שתמיד חרדנו מפניהם, החלנו מאמצים אותם בקשר אמיץ של תקווה, קוראים להם בשם אחד, בשם המת שעזב. שבוע לאחר שמת האב החלנו רואים ביתר-שאת חרקים בבית. תחילה היה נכנס חרק אחד, שניים - ואנחנו עם כניסתם ניסינו לשוות לעצמנו ארשת התעלמות, איש לא אמר את שחשב; אולם לפתע דממה דקה, כקול המופיע רק עם עצירתו הפתאומית של שעון הקיר. נכנסים מהחלון, מגיחים לסלון, מכיוון המטבח, מעופפים מולנו, באוויות אלכסוניות, במעגלים, בקווים ישרים שאת פשרם לא יכולנו אז עוד להבין; ואנחנו, השרויים באבלנו ללא נחמה, היינו מוכנים לראות בהם יותר מסתם חרקים - הם התנהגו כסמלים, כמו מגיעים מהזיה רחוקה אל חיינו המתרחקים, שאיימו ללכת מאיתנו בשל חסרוננו, ולהיות לחלום בהקיץ: חיים נודדים מאיתנו כמו טבוע על מצחנו אות קין. כך גם פירשנו את נוכחותם, כפי שמפרשים חלומות, כפי שמנתחים שיר. בהתחלה לא

העזנו לומר זה לזה את שחשבנו, שהם שליחים של המת, ואולי אף המת עצמו. היינו עוצרים את עיסוקינו למספר רגעים כדי לראות את הדבורה חוצה את החדר ומעופפת מעל אחד מראשי האבלים, לצד כתפו; היינו פוסקים ממעשינו הבטלים כדי לחזות בכבודות העש, בחיפושו אחר הספה, איך הוא מוצא את המקום בו המת אהב לשכב; ובריחופיו העשיים כמו היה מתעקש לומר דבר-מה, מתומצת ומדויק, אך אנו עוד לא דיברנו את שפת מעופם הנסתרת. לאחר מספר התגרויות ארסיות של צרעה - כמו נשלחה להיות שם בחלל החדר ובתנועתה צפנים המיועדים רק עבורנו - היתה הצרעה יוצאת מהחדר כלעומת שנכנסה ("הצרעה אוהבת. אפשר לשמוע את קול אהבתה. ברייה קטנה כל כך שמזמזמת בלי הרף, מלאת קול. כל כך הרבה אנרגיה בזמזום שלה, זה רק מתוך שהיא אוהבת משהו. הצרעה היא גם מרעה, היא גם עוקצת, כן, יכול להיות שגם אנחנו עוקצים פה ושם, יכול להיות. אבל האדם נוצר לאומללות. לאדם יש צער רב בחייו"). אם לא היו כה עסוקים בהסתרת עניינם בהם, היו אז מגחכים בינם לבין עצמם על המחשבה שעלתה להם בראש, פוטרם עצמם ממנה מיד, וממשיכים בחייהם נטולי הסמלים. אבל המקרים הפעוטים הללו החלו חוזרים ונשנים. עש היה נכנס, ודבורה נכנסת. בהילוך תזזיתי חרקים על הרצפה, מטפסים על הכורסא. שמנו לב איך הם מחפשים אדם להיות לידו למספר רגעים, כמו חסר להם משהו מהמגע האנושי הזה, ואז עוזבים. איש לא פצה פה - המחשבה כי יתכן שאחד החרקים נושא בגופו בשורה איימה על אורחות חיינו. היינו כקפואים אל מולם. בימים הראשונים של מות אבינו החלנו רואים סמלים; אחד מאיתנו ניסה לצאת כנגד האורחים הלא-קרואים: לקחת מגבת מטבח או נעל, לאיים עליהם שילכו, או להטיח אותם אל הקיר או אל זגוגית החלון. הצלחנו להניא אותו מכך, אומרים לו שישב, שינוח; משוחחים על המת, מבקשים ממנו להיזכר בסיפורים אודותיו, כי לסיפור כוח מרפא. אבל בהתעקשותו, כשהיה מרים את זרועו מעלה, קיוונו בכל ליבנו כי יד החרק תהיה על העליונה ויברח משם, כדי שיוכל לשוב אלינו ברבות הימים אם רק יחפוץ בכך. מספר ימים לאחר שאבינו נפטר ממחלת הסרטן, חרקים החלו חודרים לסלון ביתנו. הם עשו זאת בתעוזה רבה, כאילו קיבלו היתר להיכנס ולהפריע את חיינו, בעצם, לא להפריע - לעודד אותנו, לתמוך בנו על כאבנו; מנחמים אותנו על שלא יכולנו לנחם זה את זה. מי שכאב יותר היה זריז יותר לראות את סגולות החרקים, מי שיחסינו אל המת היו מורכבים יותר נקשר אל היצורים האלה ביתר-חיים. הבית היה המרחב שבו קיבלו משמעות, הבית הפך למרחב הזיה; היינו חדלים משיחה רק כדי לשמוע להם, חדלים מתנועה כדי להסתחרר עמם; מתענגים על נוכחותם קצרת המועד, ומתרחמים מתוך עצמנו על הבחירה שלהם לרחוש בקרבתנו למרות זמנם הקצוב בעולם. החלנו לכתוב רשמים; מנסים ללמוד את תנועות הכנף, את דרך כיפוף המחושים; אם נבין את גוף השליחים, חשבנו, נבין גם את רצון המת: מה לא אמר לנו, מה ביקש להוסיף ולא

הספיק, או לא זכר. עקבות געגועיו נטבעו בכל. בימי החלימה הראשונים, והם יכנו אותם "ימי הערות שלאחר מות האב", החלו נרקמים בינם לבין החרקים יחסים שלא העזו להודות בהם – כל אחד לעצמו, מסור למחשבתו, כל אנוש נבלע אל תוך תחומי עצמיותו, כמו דרשו נדר שתיקה או סגפנות נזירית השמורה לאלה המוסרים עצמם עבור כוח סתום, שאין ביכולתם לבטאו. אלה שפקדו אותם – קרובי משפחה, מכרים אלה ואחרים וסתם עוברים ושבים שמודעת האבל הניעה אותם לנחם, וכעת ביקשו להפגין את כישורי האבל שצברו לאורך השנים – החלו נראים להם ברבות הימים כזרים; כאילו תושבי ממלכת האנושות סימלו עבורם איזה שעמום תהומי, שלא ניתן לגשר עליו; ואותם דוורי החיים, בני דמותם, נדמו להם לפתע כלא-כשירים למסור את המכתבים שציפו להם, אשר תוכנם שייך לכותבים שמעבר לחיים, ועל החתום השם האחד לו יחלו, שם האב. מכריהם סימלו עבורם עולם אותו החלו נוטשים, כמו קופצים מאוניה כדי לטבוע במעמקי סערה, בתקווה לצמח זימים, כדי לנשום תחת המים, שכן לכל בעל-חיים עלי אדמה מקומו הטבעי, אולם כיצד אפשר להשלים עם מקום טבעי שכזה, ועם המיתות האפשריות שהוא מעלה בחכתו, ביצירתיות כזו. שמא חשבו, שאם יהיו תחת המים יטיבו לראות גם את הקרס; שמא חשבו, שאם יהיו תחת המים יצליחו גם להתגבר על הפיתיון. אבל הקרס משנה את צורתו ללא הפסק, והפיתיון ממתיק מפעם לפעם. בימים זוגיים היינו רואים אותם יותר; בימים אלה גם המת היה מסתגר בחדרו וקורא; מצטעק בכל לשון בל נפריע לו. על שולחנו היו מונחים פרחי סחלב (להם מתמסר היה האב בנאמנות כמעט אימהית); ועלי כותרתם האדומים דמו לפרפרים אדומי-כנף, שנעצרו במעופם אל עבר החסד, שוקיו עמודי שש, מְסִדִים עַל-אֲדָנֵי-פֶזַז. מאפשרים היינו לחרקים לעשות כל אשר עלה על רוחם, גם אם כרוך היה הדבר בכינון קנים ובטקסי חיזור ראוותניים ומטרידים, גם אם מעשיהם היו לכאורה אלימים ובלתי-מתחשבים, היינו כמכושפים. ידענו כי זה רצונם ומנענו מעצמנו להתערב; היו הם אורחינו, ואנחנו המארחים לא רצינו שתתאחר בקשתו של שולחם, של אבינו. האמנו כי עלינו לרצות אותם, ולא להיאבק ברוח הנושאת עמה מסרים חשובים כאלה. החלנו מקשיבים ביתר תשומת לב למשק כנף, לכיפוף מחוש, מתחקים בעינינו אחר טורי הנמלים הנושאות על גבן גרגירים כמנחות, שהיינו משאירים להן מארוחות היום, אל פנים גבולות הבית. כאילו הונחו בפינות מוסתרות בבית הפרוורי הזה מצלמות סטילס המצלמות על דעת עצמן; ויושבי הבית נראו, לאחר פיתוח התמונות, כה איטיים, כה מגושמים, ביחס למעוף החרקים, מפוסלים אל מול רחשם הבלתי-פוסק; ומתנועתם, בחשיפה הארוכה הזו, בלכידות האור החיזור, נראו יצורי המוות האלה כרוחות רפאים; ובבית זה, הרפה, הומה שאון ברז המים – אך כעת מפתח הברז לרוב סגור – כמו זיכרון החיים שבעבר פסעו כאן מבלי מחשבת-אבל עודנו קיים; אולם מצלמות אינן מצליחות לתפוס את דכי המים, את הזיכרון, אלא רק הקירות: רשמקולים

53
92

52
92

גדולים של שמע שזוכרים הכול. זוכרים את הריבים הבלתי-פוסקים, את הצעקות של המת; את דרישותיו לדומייה; זוכרים את הדלת הנשברת לאחר שהוטחה עליה אם; זוכרים את הלילות העגומים, הכלואים; זוכרים מלמוליהם של שדים; זוכרים את קול הדמעות, כמו היו עצמן לנמלים הנושאות את כאבן המלוח אל שולי שפתיים, אל פנים חלל הפה. מספר ימים לאחר שנפטר האב – אשר חריטות ציפורניו הותירו תלמים של סבל באוויר העולם, שם צעקותינו האילמות שטות כבצינורות ביראה מלפניו – התחלנו לכתוב את לקסיקון החרקים. בתחילה, הרישום היה ממיין: תארנו בפרטים את סוג החרק, צורתו וגודלו. תחת כל תיאור הוספנו אף איור פחם. לאחר מלאכה קפדנית זו החלנו אף מתחקים אחר התנהגות המין, ותת המין, ומתעדים את אורחותיו; תרים אחר כיווני התעופה, אחר תזוזת המחוששים; משרטטים את אופן תנועת רגליהם. מלאכה זו נעשתה מסובכת לאין-שיעור כאשר נצטרכנו לתאר את משמעויות חפצי הבית, וכאשר נדרשנו לתאר במרחב ובזמן רהיט מסוים בראי מין חרק מסוים – מצב עניינים שהקנה ריבוא ריבואות של סמליות חדשה, שהיינו מוכרחים לתת עליה דעת. המשמעות היתה שונה ועמדה ביחס למת, לחיינו, ולמה שנדרש מאיתנו. כל זאת נחקר לאור התאורות השונות שהבית עמד בהן, בגוני האור הרבים, המתפזרים ונפקחים בסגולותיהם, מפשירים כלאם של יושבי קרח; כמו היו החרקים, החפצים והאור – לא בהכרח בסדר הזה – לקונסטלציות כוכבים שבני הבית הכתיבו את רגשותיהם לנוכח סידורם האפשרי. היינו כותבים בכתב צפוף, כדי שרוח לא תעבור בין האותיות ותמחה את הפירוש, תצית אש שתכלה איתה את הסודות. היינו קוראים ספרות חרקים, ומוסיפים את דעתם של מומחים, כדי שנדע איך להשאיר אותם קרוב אלינו, איך לדאוג להם. עשינו לנו מדע של סמלים ושל הופעת החרקים. בנסתר היינו עוסקים. לעתים היה עלינו פשוט להניח להם, להסיר מהם מבט; לשוות לעצמנו ארשת התעלמות. למשל, כשהיינו מתעוררים בבוקר השכם, היינו רואים את העשים יושבים דומם על הקיר. קראנו באחד הספרים, שאם מוציאים את העשים בזהירות החוצה מהבית, הם נשארים במקומם בלי נוע עד שרוח החיים האחרונה מתנדפת מהם. ידענו שאל לנו להתיק עש ממקומו, לכן היינו מותירים אותם לנוח שם, אילמים, על קירות ביתנו, ולחכות למותם. לעתים היינו שואלים את עצמנו איזה מין פחד וכאב חשים העשים שעה שהם תועים. בתוך מסכת כתיבה זו, בהתמכרות הרבה למוות, לפתע מין של חרק שהעדיף מקום אחד בחר בניגוד לתצפיות לרחוש במקום אחר; התנהגותם המקרית תורגמה מיד וללא היסוס למדע יציב. הם חשבו שכל תנועה של חרק, גם לו הקטנה ביותר, מלווה בסיבות מוצדקות שפשרן מצוי כראיות בכל רחבי הבית; אולם לא כראיות המציגות בפני חבר המושבעים את נסיבות הפשע, או הרצח, ומתארות כיצד יצא המת מעולם החיים; אלא כראיות שפרשו לפנייהם היתכנויות של חייהם החדשים, המתאפשרים להם בזכותם, כמעין הטרמות למוות אפשרי. הם נהיו לקוראי עתידות, למפרשי

אלגוריות; אולם בכך הצרה: העתידות נכתבו על ידם, וביניהם החלו מתגלעים ריבים על בכורת הכתיבה ועל המיתות האפשרויות המצפות להם. היינו מקדישים להם את לילותינו. מלאכת היום-יום אליה חזרנו בעל-כורחנו לאחר תקופת האבל הסיטה את מבטינו מהם ולא אפשרה לנו להעניק להם את הזמן הנאות. כשיכולנו להתפנות לעצמנו, יכולנו להתפנות גם אליהם. פותחים היינו את תאורות הערב הקטנות, צללי החרקים נפרשו בדמויותיהם של שדים מאיימים על קירות הבית כבמערך – החלנו עוברים בעיפרון סביב הופעתם השחורה כדי שמסר הצל לא ימחה ונוכל לתעד אותו. קווים עלו על קוויים, ובתיעוד הצללים השונים נראו תוצרי תנועות העיטור האלה כעלים מתנועעים ללא הרף בליל חורף, כמו רוקדים בתנועות משל עצמן, חסרות מנוח – משל חיפשו פרפר ברשת, שעליה היה הפרפר מטיל את צילו בעת מעופו אנה ואנה. לא עבר זמן רב עד שגם פטרנו עצמנו ממחויבותינו כדי שנוכל להתמסר להם אף בימים, ולראותם נכוחה באור. לילותינו היו נטולי חלומות, או שלא זכרנו את שחלמנו. כל זיכרונותינו מיועדים היו להופעת החרקים. לפתע אף יכולנו לגעת בזיכרונותינו, לחוש אותם, למוש בהם, כאילו מתעוררים בתוך חלום: היינו עם אבינו בגן, ישובים על רגליו חבוקים, ושמם חֶרְקָה שלחה את אורה בסחרור קרניים דמויות להקת צרעות, שעינגה אח אחד ואח אחר עקצה, כמו לא מכניס אותו היום המשפחתי הזה בשעריו. מתוך מסכת אבל זו החלו עולים ביניהם מחלוקות על מקרים שאירעו בילדותם; מחלוקות שלא צלחו בפיתוחם; מחלוקות שהעבירו את יושבי הבית על דעתם. כמו בתחילתו של מסע חיים נקלעו לפתע שני צעירים לסבך יער: אחוזים באותה מחשבה מבהילה, שהאחר הוא הגרזן והאחד הגזע; כל אח נצמד בגבו לגזע עץ, שעליו הירוקים מצלים על עיניהם, שמא תוגשם האימה והאדם יהיה גם לגזע וגם לגרזן; מפוחדים, אולי מתענגים, מביטים זה על זה כשהרעד מפני מסוגלותו של הלילה האחר מאכל אותם. הם חשבו שצלקות הן הדבר היחיד המעיד על עבר – כאילו נמשך מהן חוט דק וצמרי אל עבר תקופה שחלפה לה ועודנה מפרפרת – בין אם על הגוף ובין אם על הקירות או החפצים. החדרים, המיטות, הדלתות: כל אלו שטחים מסויטים שהם חרדו להתמודד איתם; עדויות לתנועות עתיקות. היינו מאפשרים לחרקים לנחות על כתפינו, על צווארנו. את כל גופנו מסרנו להם. בעצמנו הפכנו לצלקות שמחכות להתאחות. קיווינו כי ברגליים דקות ובמחושים ידבירו כל מחלה. "חלום שלא נפתר, מכתב שלא נקרא", כתבנו על קירות כל חדרי השינה. שוכבים על הרצפה הקרה; המיטות רחשו פשפשים וחרקים זעירים נוספים, שלא ידענו את שמם המפורש, כנספחים שוליים במכתב, כתוספת כתב ברייל. הם נעשו לרצפה, נדחקו לקירות כמו מקשיבים בשקט לזמזום החשמל, מאלחש, רוכס את הבית בבדידות; ובקירות, בתוך הבטון, זוחלים ברקים; לאחר מכן מגיחים רעמים ונבלעים בשקט מוכרע ואלים, כמו משתיק האבל את קולם הייחודי. שום קול לא הגיע לאוזניהם; זולת שירת החרקים

54
92

55
92

החדרית, דומיית מוות שררה. הם החלו יורדים לעומק הרוח כמו אל רחם האדמה, חופרים בתוך הרוח ומעלים חרסי בני אדם, רוחות רפאים; כמו גילו כדים של תרבויות עתיקות, מעוטרים חרקים, חיים תינוקיים, מוצצי אצבע. התחלנו לראות גם את תנועותיהם החשוכות-רפוחות של דיירים שגרו כאן לפנינו; שמשות, שאורן כבר מזמן עבר על פנינו והמשיך הלאה. לכן התבוננו לכיוון האור שחלף מאיתנו, כמו דייר העוזב לבית אחר. החלנו רואים בעיני רוחנו בית אחר, בלתי-אפשרי, רחוק שנות אור, אליו יכולנו לעזוב לו אבינו היה עוד בחיים, ולא היה מותר אותנו עם שברים אותם לא ידענו איך לחבר לכדי צֶלֶם חדש משלנו. בבית נמצאו דברים מבהילים וזרים, אינם ישרים, ואינם נובעים ממעין טהורים, רק ממקורות נשברים: נמצאה המילה "קינה" רפה ונרקבת בפה, ומסביבה ודרכה היו משתרכות רימות ונבגים כחך הנסוג משיניו. לאחר שאבינו נפטר ממחלת הסרטן, זרקה האם את כל יומניו, כמו פתחה את אלבומי התמונות המשפחתיים וגזרה את פניו מהתצלומים. מסרבת לזכור אותו כך: כמי שמחק את משפחתו בשביל קומץ רעיונות, בשביל אוסף מילים; להעלים בחזרה את אשר השתיק את קולה. גם את פרחי הסחלב ביקשה להשליך, אבל אנחנו עצרנו בעדה, וכשניסתה לעשות זאת בכוח היינו מתעמתים איתה, עומדים לסירוגין, כל אחד בתורו, סמוך לדלת, כדי לשמור על הפרחים מפניה. הדבר נהיה בלתי-נסבל, עד שלא נותרה לנו ברירה אלא לנעול אותה בחדר. סיגלנו לעצמנו ארשת התעלמות, עד שהיא נעשתה לרעש לבן, חסר חשיבות, כקול הבית הנשמע כשמצמידים את הגוף לקיר. מזל שיש מצלמות לתעד אף את הפרטים הזעירים ביותר, אך לא חסרי החשיבות: בתוך החדר שוכבת האם; עיניה לחות ותפוחות; שולי שמלתה מקופלים כלפי מעלה, ישנה ולבה ער. אם נריץ את הסרט לאחור נוכל לראות איך התענגה האם על בניה החסונים לאחר שנשלחה לחדר; מזל שאפשר למקד את העדשה ולראות חיוך של גאווה על שהשליכו אותה לחדר; מזל שאפשר למקד את העדשה, עוד יותר, ולראות אצבע אחת שלה חודרת פנימה לחדר לפני שדחפו אותה בניה. חדרה של האם היה כמו עשוי כולו וילונות, משתנה החדר ונע בין הווילונות; מתנופפים היו הווילונות ללא הפסק, כסדרה של חדרים המשתנים בזה אחר זה; דמויות היו חולפות בין הווילונות ודמותם עברה סביב מיטתה של האם – קרקע עולם היתה, שהכל עושים בה מעשה בעל-כורחה, והיא אינה עושה. מזל שבחשכה, ובלי צבע, אפשר ממש את הצורה לאבד. אל חדרו של האב לא חדרו חרקים; חתום ודומם היה החדר כמכתב שהופסק בחופזה, ולכן מעולם לא הוכן לפתיחה. החדר לא היה גדול במיוחד ולא קטן, ובאור צהריים נצבעו קירותיו תכלת. חלון מלבני בצד מערב, שאותו נהג האב להשאיר פתוח גם בימות החורף, היה כעת סגור על אשנביו. החלון השקיף על בניין ישן, שעליו חלון אחר, שאינך זוכר מתי נפתח לאחרונה; כאילו דרך החלון הפתוח הצהיר האב על כוונתו ביחס לחלון ממול – יחסי שכנות שקיווה להם, אך לא נענו.

רעואל שועלי

■

בואי עכשו
העולם הזה נגמר

הגוף היפה שלי
התבצבז עלי
ועל שנה

על בקורים

בואי נלבש את הערב
לעשות דבר עצום
שאיננו ילד

נעשה בגופנו ציור
ודבור לא בסדר

בחלומותינו נבקר
בחלומותינו הקודמים
נכיר את המפרים
כמו תירים

במפה הכי גדולה
נסמן בנעצים
את חרי-האלוהים

$\frac{57}{92}$

$\frac{56}{92}$

רעואל שועלי

■

השירים לא יראו את השמש
וטוב שקך
שלא יחרכו כמו ציר או סליל-סרט
שלא יבינו דבר
מתוך הנגוד בין צל וצלמת
מתוך המסך של אור כלאים
התפת הגדולה של ים ערבים

מי יכול לעמד בכל זה?
בטח לא מלה חשוכה ועורת כמו שמש
מה זה התפת הזאת של ים ערבים?
זה הסוף!
גם לסוף יש אור טוב?
כן, גם לסוף
(אף אחד לא יראה את זה,
מה אכפת לי לכתב?)

השמש לא תראה את השירים
וטוב שקך
נפשה ריקה ולוהטת
היא תעמד במקומה הבלתי סיבובי
כמו מרצה של נפילה מתמדת
אבל אם רק סערה תפל מראשה
על נגיד עתק שמש
על מכשיר כמו מכחול
יחרכו הציר וצל של צלמת
ויפל עליהם כובע גדול

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

מיכאל בן זאב

■

חג שני
מות.
מה ההורים שלך עושים?
משוררים

מיכאל בן זאב

■

מתחת לחם בוכיה
הרוכבת אל הנצח
מתקלחת בחצות
הקרוב
הגמד משכים
וקוטף קרוב
הנסיון נכשל שוב
והשקט נהפך
לנסיכה
מה אתה משליך?
מה את משליכה?
מחר אהפך לי מסכה
אחרת
ואלך שוב לאבוד
אל הדרך האובדת הלאה
לא משל ולא מלאך
דבי ואקדח

$\frac{59}{92}$

$\frac{58}{92}$

רעואל שועלי

■

גרו את רכבה של אשתי הנכה
בעירה שכוחה ללא סדרי עיריה
מי גר את רכבה של אשתי הנכה?
לאיזו מין עירה אין סדרי עיריה?

בקרו חברים
בבית צמוד קרקע
בתצר האחורית הזנוחה
גרוטאה לחה
מחטים רעילות חונקות את האדמה
שלולית חרף רדודה
וסביבה מיני חיות
בצפיפות קטנה והולכת
כמו כוכבי לכת

גרו את רכבה של אשתי הנכה
בעירה שכוחה ללא סדרי עיריה
מי גר את רכבה של אשתי הנכה?
לאיזו מין עירה אין סדרי עיריה?

תמר רפאל

בקשה לאשרת שהייה

רגע, מסמנים צפים,
מה נעשה באהבתנו לדברים יפים?

שיעצר האויר אם מישהו יודע
מה נעשה באהבתנו לדברים יפים עכשו.
היינו בשאול רכבות קדמה ורכבות קולונזאליזם ורכבות
ובער לנו העור אל תוף רפוד העור ורעדנו מקור.
היינו מובסים וחיכנו אל העניים.
נהגנו כמוהם אף שהיה לנו הכסף.

עכשו על מפת העולם נעצים ובין הנעצים
על מפת העולם אין לי בררה אלא למתח
קורי ערים
כמו הפטריות הנבונות
שסרטטו את חכנית התחבורה הצבורית של טוקיו
בגלל גרגיר ספר.
הספר מדבר לנו לדי-או-אי
כשמורים ידים - הביטה - ולא שואלים
על מדרגות חללית האבנים: מהו בית ולשם מה.

להמלט מחם בנגקוק
ולמדת.
צריך למתח את הקורים בערים ולשבת בהם קרסל על ירך
ולשכח
שיש לי סמרטפון לצלח בו לילות נכר
בגרון נחר. לראות בו קליה ולב
לרובצים ולמתרוצצים שהשארתי למחר.

אם אשמע את מחר. כי רעשים הלבניו באזני
כשאטריות צמיחה כלכלית
השחירו בין שפתי.
אשרת כניסה להדו עושה דרכה אלי.
עד אז כל בקר נטפסף משמן עץ התה פנימה לעולם
והוא כל זכר פטרית
שמיד כל טוקיו.

בצהבת, באור, בהתפרסם העור ובזעת קר
נקיז רעלים (ספר ויפי) עד שנתרוקו כליל
ונדע לרחף באויר, קליל קליל,
באויר
באויר
באויר אל המערב
אל המערב באויר.

$$\frac{61}{92}$$

$$\frac{60}{92}$$

הפסיכיאטר המחוזי

איתמר גביגי רוזנברג

אהוב, אל תיקח עוד קלונקס. אתה לא צריך אותו. הוא רק יהרוג אותך ואת הזמן שלנו. תן לי את כל כדורי ההרגעה שלך, אהוב, תן לי להרוג את הזמן שלנו. אני רוצה להיות הקלונקס שלך. תן לי את כל הרצונות שלך. תבטח בי, לא בפסיכיאטר המחוזי. תן לי להיות הפסיכיאטר המחוזי שלך. זרועותי יאשפזו אותך במחלקות הסגורות ביותר.

טלפונים בארבע לפנות בוקר וכל האור הזה שמאיים לקרוע את האישונים היפים שלך. העולם לא מוותר עליך. כמה בכי מיותר הוא בוכה עליך. אבל אתה התאהבת בפסיכיאטר המחוזי. מהקרחת בראשו גרדת את השורות הכי יפות שלך. פגשת בו לראשונה בימים שבין שמיים לארץ, והוא נתן בך מבט בטיפות חטופות של הבנה. זו אהבה. תן לי להיות הפסיכיאטר המחוזי שלך. התאהבת בעוצמה הבלתי נתפסת של ידו האוחזת בעט. במשקפיו הוא הזכיר לך את מפלצות ילדותך. דמיינת שהוא ירסק לך את משקפי השמש בפרסת עקבו. עד שתראה.

אני נותן אמון מלא במטאפורות בכל הקשור למילים שלי אליך. אם תרצה שאל אותי. לי אין את הזכות לשאול. אולי תטען שהשתגעתי רק כדי לפגוש את הקרחת שבין השערות שלו. אתה מנסה לגרד ממני אכזריות בכוח. תלה את אהבתך בכתביו המשפיעים של הפסיכיאטר המחוזי, הוא המשורר המשפיע ביותר עכשיו. רק אל תיתן את אהבתך לקולו. תן לי להיות הפסיכיאטר המחוזי שלך. אני אהיה לך פסיכיאטר מחוזי פרטי.

אתה אומר אהבה שלי לפסיכיאטר המחוזי משטיחה הרים ומבעירה ענן. זו כבר בעיה שלך. אני כבר מאוהב במטאפורות. אני מאשים את אחוז הגשם בדמעות שלך. אני מכיר אותך כמו דמך. אתה נותן לפסיכיאטר המחוזי, אבל אתה לא עושה לו. אתה לא עושה לו כלום. איך לא נמאס לך מהחיפוש אחר שמיים במידת הדין. איך עוד לא נשבר לך עמוד שדרתך הבולט. הזרת הקטנה בידו השמאלית של הפסיכיאטר המחוזי לא תשחק סללום על החוליות היפות שלך, ולא אף אצבע או איבר אחר ממניית גופו. אהוב, אם לא הבנת, כל זה כואב לי עכשיו כאילו זיינת את הגדם הטרי שממלא את מקום כף ידי או רגלי, השמאלית או הימנית, את כל מניית גופי, את כל המחוז.

**This paper really feels
Fremdschämen for you all**

יונדב פרידמן

**Trash throwing trash throwing trash
throwing trash throwing trash**

יונדב פרידמן

נולדתי לסלידה בתולדות הגרפומניה לאחר מלחמת ההפריה השניה, עשן
סיגריות אגזוזי שועט אבדני דרכי ומתפזר באריכות לראה הגדולה, טפוח
ויסקי ממסות מתרגלות בי התעלמויות וכמו חתול למבגרים כלי ספיגה,
תיקנים שזיפיים מדלגים על מרבעותי המקמטת פקלידים מטרפים בכבידה
גסה, מזה שלוש בדיקות הרה היא כותבת בתוכי "אני מצביעה לירח, למטה
- אחוז חסימה. שחלה זהו עורב לא מלה, אורב לנבלה" בלי הסכמה, לא
רציתי להיות שירה כפי שהיא לא התחננה לשאת שדים קטינים או להפוך
הרגע לבת עשדים וחשע, העדפתי הראשונה היתה בכלל לצאת מהמגרה
בהדפסה כטפטס מאה ששים ואחת אף - הודעת פרישה של עבד מהחגיטה,
או צואה קפוצה שמצוה לנכדה הנקובה אדי הדים בקני הבמבוק של
נשמטה, כעת נגזר ריקי בדיו גרדומים להתחכף מחטט בנקוד וקטוע השגים
בדו"חות רבעוניים וקבלות עוסק פטורים, עצים רבי מלל והכחשה, שכיב
אשפה אני פונה אליכם, עלומים מתסכלים זוממי השוראה, שאלו את הדף
לחלומי לפני שתמיטו על אפסותו שירה.

And now in return, please move ashamed to the next page

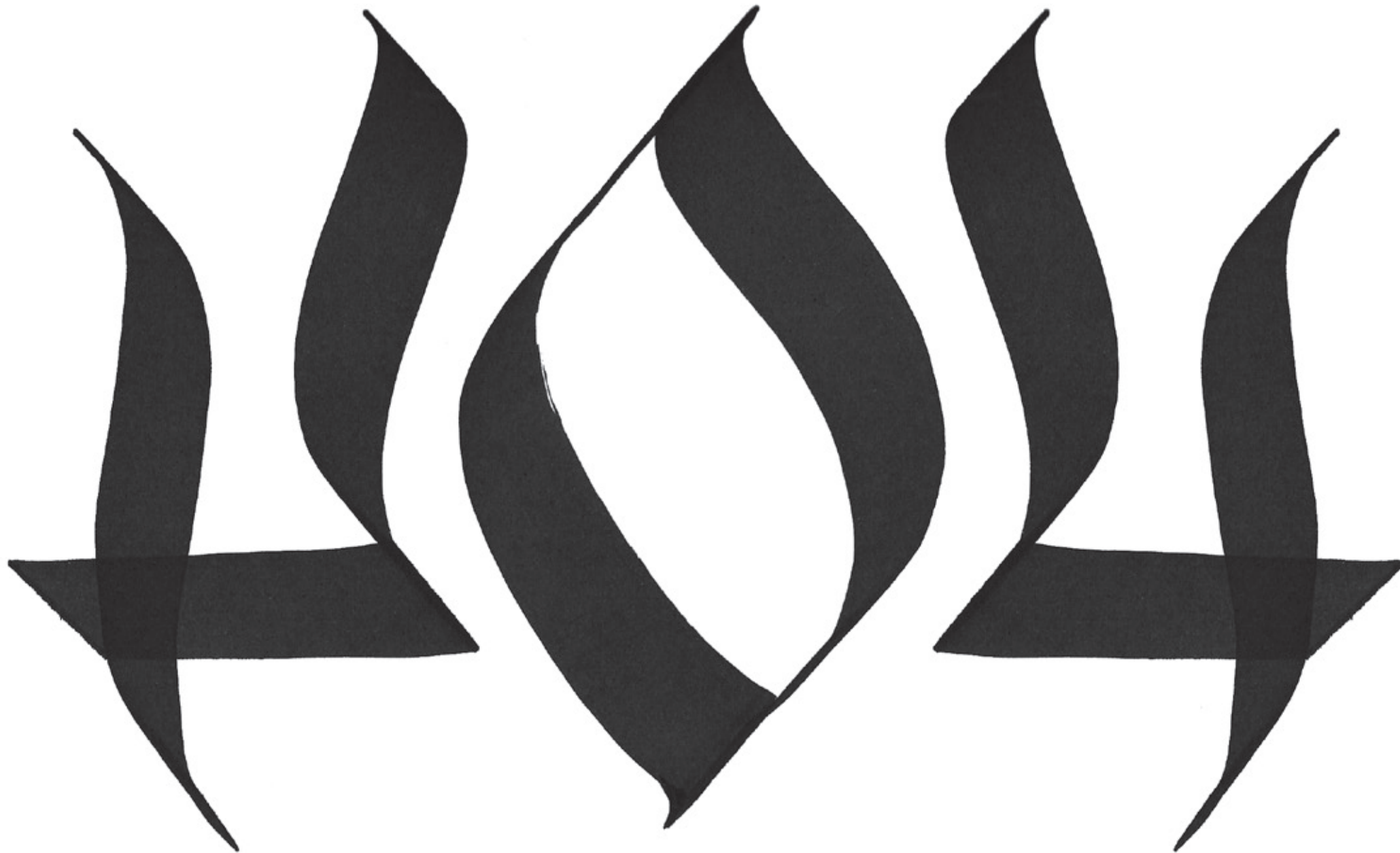
$\frac{65}{92}$

$\frac{64}{92}$

את כל כך כבידה, נסוכה גמורה על תת-מטחף הנכה פלוקו נזירי בסכנת
הכחדה, כך ולא כך הטלת אותי מחסר כלפלה לשטח אשפה על אשפה,
פסיעתי הדקה בשלוש לפנות ערה - חפרפרת אורתופדית תחת הסדר הרע
של מצבי הצבירה: עבודה את שנה את עבודה, והזמים ימי הנץ אשה ואין
אשה כי משדה וכי מלאה, מחלפי מוחה שבעים סינפסה לשעה במשך
לפתוח תוספי חלימה, כה שגויה את עד שאינה מספיקה להיות אבודה או
סתומה בנשימה, אלולא ראותיך לא היה לך מין ולא היה לך מין, ובכל
זאת הנך רתומה למחזורי הקלדה סדירים של מועקה, ומה כבר הבטיחה לך
הלשכה המרפזית לסטטיסטיקה ונכוי עונות השנה, להיות חרבו מקומי-גלמי
בצמיחה? לית בררתי היקרה מתעוררת כעת משערת ואכולת השכמה, לפני
ההון תלבין את גופה ממשיחת שנים ועד חשן חזיה, כדי להקדים מרה למרה
תספח לתוכה מי קפה משתלחים שימיטו עליה את תפקודה, איבריה נערה,
לכן את שוב תהיי הצלחה כהסרה של אבו מיגרלית בכליה, ואולי מעין אולי
תבחיני, לאחר אלפי צעזעל, שעודני זרק אשפה.

Leave live leave live leave live leave live leave live leave
live

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

אופס!
לינק חת
לאנגלית עבור
לעמוד 90

Oops!
DEADLINK
FOR ENGLISH
GO TO PAGE 90

Mozart,
 Yitzhak Rabin,
 Johann Wolfgang
 von Goethe, Gotthold
 E. Lessing, Voltaire, Mark
 Twain, Sir Walter Scott,
 Rudyard Kipling, Robert
 Burns, Wassily I. Maikow,
 Heinrich Heine, Jean
 P.C. de Florian, Leopoldo
 Lugoner, Antonio de
 Castro Alves, James Boswell,
 Alexander Pushkin, Sir
 Arthur Conan Doyle, Jonathan
 Swift, Oscar Wilde, Jules
 Verne, Rudyard
 Kipling, Paul Revere, J.
 Edgar Hoover, Samuel Adams,
 Alexander I, George
 Washington, James Monroe,
 Andrew Jackson, James
 Garfield, Theodore
 Roosevelt, Franklin D.
 Roosevelt, Harry S.
 Truman, Lyndon B.
 Johnson, Gerald R.
 Ford, W.A.
 Leopold Mozart,
 Ludwig van Mozart,
 Jean Sibelius, Beethoven,
 Irving Berlin,
 Gutzon Borglum,
 Mucha, John
 Alfons M. Gilbert &
 Philip Sousa, George
 Sullivan, Count Basie,
 Gershwin, Louise Armstrong,
 Louisa Nat King Cole, Giacomo
 Meyerbeer, John Wayne, Red
 Hoover, Samuel Adams, Clarke Gable,
 Washington, James Will Rogers,
 Monroe, Harry Roy Clarke,
 S. Truman, Duke Ellington,
 Walt Disney, Fairbanks,
 Douglas Vinci, Bob Hope,
 Leonardo da Vinci, Jolson, Ronald Reagan,
 Harry Houdini, Al Jolson, William Shakespeare, Cecil B.
 Thomas Edison, Gotthold E. Lessing,
 von Goethe, Rudyard Kipling, Robert
 Walter Scott, Florian, Leopoldo Lugoner,
 Jean P.C. de Pushkin, Sir Arthur Conan
 Alexander Jules Verne, Rudyard Kipling, Paul
 Alexander I, George Washington, James
 Theodore Roosevelt, Franklin D.
 Lyndon B. Johnson, Gerald R. Ford,
 W.A. Mozart, Leopold
 Ludwig van Beethoven,
 Gutzon Borglum, Alfons
 Sousa, Gilbert & Sullivan,
 George Gershwin, Count
 Basie, Louise Armstrong, Nat King Cole, Giacomo
 Meyerbeer, John Wayne, Red Skelton, Clarke
 Gable, W.C. Fields, Yitzhak Niskier, Roy
 Clarke, Yitzhak Rabin, Duke Ellington,
 Douglas Fairbanks, Leonardo
 da Vinci, Bob Hope, Harry
 Houdini, Al Jolson,
 Walt Disney

This is a movie do not fear it.
 This is a movie so come to the movie theater.
 Love, The H in

"Mist! [Rubbish!] Relation to the Jews. Relation
 to Pepi. Love and pride. Knocking hat off. Break
 with P. Suffering in class."

Here we are in the theater with our guns, and the dark and
 no one no one no one. Oh,
 and when we speak we don't incorrectly, it is exact it is 3 sticks,
 clear and high for a note, cracking.
 In the long grass of our fathers we must lie down with our use.

As if sense were an atmosphere accompany,
 hey
 are you ignoring me?
 No? Oh, you died. In August. In 1914. They always die

Not as in Errors but as in outside of judgement, (*schlect*)
 His child assistant brings him a stone.
 I do not know him in this photograph but he stood near me.
 His features change into popping tears, and my features, well,

What I meant to prove is that I was unable to prove what I wanted to –
 See you tomorrow, difference.
 See you tenderness, the difference looks *too* slight.
 It is like saying: non-actual.
 It is surely remarkable that people don't realize earlier
 that sooner or later it's going to rain anyhow.

Music, sound, Marry me, numbers, or be my child.
 They always die! Am I the they make fun of me. I wanted them to address
 me
 To show him my teeth in headquarters.
 Back then, when I began talking about the 'world';
 and not about this tree. Formally.

I don't love quiet, I love *you* I think, numbers! You are the beautiful ones.
 But you never tell me your name. You only say like "there is a secret"
 You say to me- (*schlect*)
 say
 proof, or
 say you weren't our *gardener*, babe, you were too *young!*

What else did I want? What else did I want but to keep something higher
 spellbound in my words. Wait, but

I really liked you. But, you died. You died. You died. You died.

But we fell asleep here one time and woke up our mouths were open
 this is the past, to the extent I saw myself as Jew
 ish, Love and

Pride revisited
 I was outside, and the tomatoes and the roses, white,
 and then in the morning the song went
Eerie, eerie. Eerie.
Eerie, eerie. Eerie-eerie.

$\frac{71}{92}$

$\frac{70}{92}$

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

**The Summer I Fell in Love with the Young
Pepi in the Backyard and How it Informed
my Philosophy of Language**

Cecilia Corrigan

Isn't it terrible how lonely I am? My Pepi I pretended to know your name
A true heart doesn't know who is murmuring,
Picture me murmuring,
My bad spelling in youth is connected with the whole rest of my character.
I want to do everything to it, never have I ever been a margin
when I smoke no smoke comes out
When I love language, no whoa comes out.

Some things are invisible.
No, they're not.

I must not make a case for it,
I cannot describe what an eerie impression
the *h* in the English word *ghost* makes on me.
and I must not make fun of it

When the word is spoken, it doesn't sound particularly
(schlect)

special; but if I see it written before me, the effect never fails:

I think I am seeing a spirit.
Oh, I'm sorry, my lexicon fell out.

Der hatteschonmitPepi.
Sometimes things are, really,

back then, *(and not about this tree or table)*

I can define them in terms of their uhm, use, usually, note to self

ROCK 'N' RULE

Bruce Andrews

 2012 New Years Day text for duet performance with Sally Silvers: sketches for 9 'musicals'

A. DO THE STARS BEGIN TO FALL

1. (thinking thinking)

Touch Screen to Begin
 geekslo-mo
 continuity comes later
 hodgepodge
 enucleate
 lickety-split
 skullfuck
 caught with more meat in your mouth
 gisto facto
 zigzag
 fake arms

2. (thinking loving)

at home he's a condom
 put some slink in it
 blurt past
 wearing a little furry mask
 or exactly what you do or exactly what happens
 so we're on a first name basis
 meaning is just nostalgia now
 double-dutch
 actin' like
 that's weird, I said

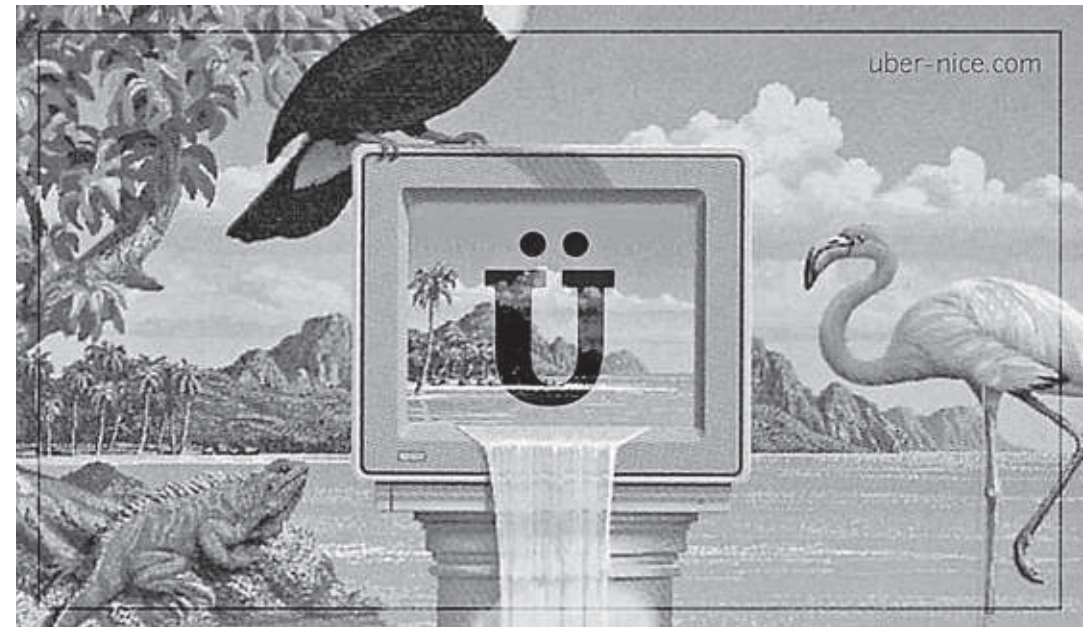
3. (thinking protest)

say 'Speak to an Agent'
 gearsgears up
 all too eagle
 I will step on your face

function fucks form
 cross-dressing neutrinos
 oh I can't deal with this shit
 icing on the cake
 objects need adventure too
 investigationalizing
 tomorrowland
 which you totally nailed
 well, run the experiment again
 Icouldnothavesaidarandomstringofwordsbetter
 get to your space station
 if I get through a few sentences a day...

$\frac{75}{92}$

$\frac{74}{92}$

ה
 ב
 ה
 ל
 ה
 ב
 נ

The Body Politic Loses her Hair

Brenda Hillman

From Seasonal Works with Letters on Fire, Wesleyan 2013

Words started to fall out of sentences in earnest around the time of the first aerial bombs. They kept falling for most of the 20th century. When I read the word drone, my hair falls out in solidarity with old words. Stingless singles honey bees [ApisMellifera] or the music drones on & on, but now (at the top of Google), unmanned, where the "un" in the "unmanned" looks like little pinchers, the "u" & the "n" like the fingers on a throttle when on of our soldiers bombs a target's wedding while his family members are eating potatoes with tamarind, cardamom, onion, & the target's family falls. The pilot goes home to his dinner. Many are saying look the other way about the drones but my hairs fall out when i look the other way. They absorb zippy displays of colorful internet pain-sperm. The medical industry blames falling hairs on hormone loss alone. They want women to apply a patch of estrogen extracted from penned-up horses. This is the problem with trying to make things simple. Some things get less simple when you think about them, especially if words turn out to be what they used to call an evil twin. Words need air, as Proust noted. You can give the word drone more air on a sign as Janet is doing here in Nevada while a drones flies over. You can burn your fallen hair when a general indicated that some folks are killed so we can all be free. Actually, he didn't say folks, he said civilians. My hairs are a little too free so they fall. i burn fallen hairs on wedding candles as sacrifice to Sumerian fire deities –burning hair smells like nothing else & on fire it looks like "happy birthday" slgira at mubarark سالكه ات مبارك in Dari: yoingyoinggreeting the flame in smoky sparky simple sizzle star script ~~~

76
92

Orgasms for Peace
אורגזמות למען השלום
اورگازما لأجل السلام

Iphegenia in Sodus*John Ashbrey*

From Quick Question, Ecco 2012

Why does that name sound so familiar?
If I were you I shouldn't worry, or ask.

But – isn't that collusion?
Well, yes, technically it is,

but we're a long way from truth here.
Well, it all seems right, but we'll have to

put different bodies on the gentlemen –
something that speaks to truth, as she is now,

which is how we all had envisioned her:
wrapped in jade strips, more or less flyblown,

somewhat sloppy about the mouth these days.
Excuse me, I had issues,

but then the doors sagged, the window frames
had disappeared a long time ago into the murk

of this age. Seen now, she pivots frantically
near where we – they – arrive to consult the oracle,

making small talk the while, about how whose
elections needed shortening, and how all this

streamed away into cozier times, in ways kind to me,
before chopping them down.

Synchronicity All Over Again*Charles Bernstein*

From Recalculating, Chicago 2013

It would always begin by not
being there, hiding behind the lot
that just sold for twice the reserve –
as in echo will get you bounce,
pouncing to the growl of faded
tunics flayed on the piano by
old-time losses and newly garnered
spools. I put this disc on before
but it never sounded like this,
sounded like you cared, sounded
like the ache in artichoke or the
service at a schul. Don't even go
there, we've been over that
a trillion times, and I still don't
see how this connects,
how you expect that I would
understand, or ever go full
fathom for you lugubrious
form of wit. It would always
begin that way, as if you'd
heard it without listening,
somewhere in the inner spaces
of your disattention, the only
place paradise has been known
to coalesce, just moments before
the rent is dew.

 $\frac{79}{92}$ $\frac{78}{92}$

Mother's Day

Rae Armantrout

From Just Saying, Wesleyan 2013

I wring the last
sweetness

from syllables
and consume it before you.

*

I make sense
like a scorpion

and the sun
will be smitten.

*

If I appear to address you
while quoting an old text,

I am indistinguishable
from nature

and therefore sublime.

*

If I reveal myself
mercilessly,

what will I not transcend?

*

Like God, I will leave

an arc
of implication

The Real Hillary (Hilarity Memoir)

Laynie Browne

EVERY DAY she rose early ate a large _____, neither living,
nor history.

Her trail went through cool _____.

As his wife, I wanted to wring his neck. But he was not only my
_____, he was also my _____.

She drove the long-haired interns out along the _____.
But all that I've noticed, she said, except my own competition, was
_____ and _____ in my bedroom.

Who planted all of these _____, _____ wanted to know.

Once she was late getting them _____.

What does a special prosecutor do? And she was answered by
_____.

Her relations said that she didn't _____ enough through the
heavy mist.

That was fine for her lungs, which grew very _____.

You don't need any _____ and _____ her husband said, you
can make _____ with your _____.

I'm sure there are many other – even competing – views of the
events and people I describe. That's someone else's _____.

Then she set out crawling over the _____ stalking _____.

All you need is a very wet _____.

She would hide behind thistles and sometimes she would _____
until you would have thought she was a _____.

You can go on piling one _____ on another and make a
_____.

She put on his kilt in a hurry and away they went into the _____.

Wealth and poverty. It's beginning to look like a _____ already.

Stop turning healthcare into _____.

I know, her husband said, it can't be helped though. What hold it
together is _____.

Poetry

Nada Gordon

From Vila Lilt, Roof Books 2013

I, too, dislike it, although there are things I dislike
even more: toe rings, avocado, gold jewelry, sweetened muesli,
tattoos, the smell of fairy liquid... fat men with long hair,
meringue, merengue, yellow snow or dirty snow, airline food,
Tiger Woods, the US Postal Service, Giuliani, fundamentalist,
haircuts, baby cloths... creepy eyes...
wine.

I dislike that Elvis never bought ME a Cadillac.

I dislike using "upscale" to describe something because it is a
lazy way of describing something, even this upscale poem.

And I dislike most of all having found,
without even looking for it,
its giant eye a milky, unseeing orb
and little winglets, spikes of feathers
just poking through the creamy down,
the little fledging – dead as poetry –
on the sun-drenched deck
outside my writing room.

Finding it, however, and with a perfect contempt for it, I

discovered in

it after all, a place for the poem to become aggressive.

I grasped it with my left hand and squeeze, until those
unseeing eyes

POPPED out of their sockets, and the minuscule feathers
came out on my palm, mingling with its sparrow blood. This
experience is important not because a

high-sounding interpretation can be put upon it but because

I am rolling and rolling in a field of bourgeois self-esteem
laughing in the sunlight, caring not that my Eileen Fisher
linen tunic gets as wrinkled as a newborn babe. I am
comfortable! I love my life!

the same thing may be said for all of us, that we
don't mind

holding on upside down to a dead baby bird –
a nuthatch perhaps, that has perched inside one's urethra, like

elephants pushing into
a weak vulva or

a wild horse learning
how to sing.

the skin of the poem twitches like a horse

insolent and trivial like "imaginary magazine with real
toadies in them,"

I've talked/typed/whatevered what I like: red stuff, food,
making stuff, sugar, the odd spot of funk dancing...

but ah... poetry

for all its rawness, I still dislike it:

the fledglings leap,
tiny suicide bombers,
into the great maw
of banausic
night.

Directory

Robert Firtterman

Macy's
Circuit City
Payless ShoeSource
Sears
Kay Jewelers
GNC
LensCrafters
Coach
H&M
RadioShack
Gymboree

Hickory Farms
GNC
The Body Shop
Eddie Bauer
Payless ShoeSource
Circuit City
Kay Jewelers
Gymboree

The Body Shop
Eddie Baue
Crabtree & Evelyn
Gymboree
Foot Locker
Land's End
GNC
LensCrafters
Coach
Famous Footwear
H&M
Cinnabon
LensCrafters
Foot Locker
GNC
Macy's
Crabtree & Evelyn
H&M
Cinnabon
Kay Jewelers
Lands's End

The Body Shop
Hickory Farms
Coach
Macy's
GNC
Circuit City
Sears

H&M
Kay Jewelers
Land's End
LensCrafters
Eddie Bauer

RadioShack
GNC
Sears
Crabtree & Evelyn

That This

Susan Howe

From That This, New Directions 2011

Day is a type when visible
objects change then put

on form but the anti-type
That thing not shadowed

The way music is formed of
cloud and fire once actually

concrete now accidental as
half truth or as whole truth

Is light anything like this
stray pencil commonplace

copy as to one aberrant
onward-gliding mystery

A secular arietta variation
Grass angels perish in this

harmonic collision because
non-being cannot be 'this'

Not spirit not space finite
Not infinite to those fixed –

That this millstone as such
Quiet which side on which –

Is one mind put into another
in us unknown to ourselves
by going about among trees
and fields in moonlight or in
a garden to ease distance to
fetch home spiritual things

That a solitary person bears
witness to law in the ark to

an altar of snow and every
age or century for a day is

$\frac{87}{92}$

$\frac{86}{92}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

Thomas*Erica Hunt*

He sees what others do not see. He marries a blind woman who cannot contradict what he says he sees. He sees his hands even when he is not awake but dreaming, fists open or closed. He sees how people's bodies speak even when they are not talking but waiting, when people think they are blending in. He sees that often he is the only person paying close attention. He has always been observant and comes from a long line of observant people.

For instance

lip licking

eye twitching

crotch touching

arm holding

neck bent to one side

chin lowering

chin holding

chin rubbing

leg crossing

leg shaking

knee rubbing

ankle rubbing

ankle rotating

bottom shifting

underpants snapping

sitting up straight

sloughing

leaning forward

hip holding

hip akimbo

hip dipping

neck rolling

Hands between the legs protectively as one sleeps.

$\frac{89}{92}$

$\frac{88}{92}$

lip licking (pace)

eye twitching (arrhythmia)

crotch touching (length of time)

arm holding (angle of repose)

neck bent to one side (degree)

chin lowering (impulse control)

chin holding (fixed)

chin rubbing (heat)

leg crossing (closed circuit)

leg shaking (tempo)

knee rubbing (wish)

ankle rubbing (erase)

ankle rotating (ignition)

bottom shifting (agreement/disagreement)

underpants snapping (punctuation)

sitting up straight (alarm)

sloughing (archaeology)

leaning forward (edge search)

hip holding (measure)

hip akimbo (skeptical)

hip dipping (stroll for the people)

neck rolling (enemy sighted)

Hands between the legs protectively as one sleeps.

Ephemeral Stream

Elizabeth Willis

This is the way water
thinks about the desert.
The way the thought of water
gives you something
to stumble on. A ghost river.
A sentence trailing off
toward lower ground.
A finger pointing
at the rest of the show.

I wanted to read it.
I wanted to write a poem
and call it "Ephemeral Stream"
and dedicate it to you
because you made of this
imaginary creek
a hole so deep
it looked like a green eye
taking in the storm,
a poem interrupted
by forgiveness.

It's not over yet.
A dream can spend
all night fighting off
the morning. Let me
start again. A stream
may be a branch or a beck,
a crick or kill or lick,
asyke, a runnel. It pours
through a corridor. The door
is open. The keys
are on the dashboard.

91
92

ArsPoetica*Dorothea Lasky*

From Black Life, Wave Books 2010

I wanted to tell the veterinary assistant about the cat video Jason sent me
 But I resisted for fear she'd think it strange
 I am very lonely
 Yesterday my boyfriend called me, drunk again
 And interspersed between ringing tears and clinginess
 He screamed at me with a kind of bitterness
 No other human had before to my ears
 And told me that I was no good
 Well maybe he didn't mean that
 But that is what I heard
 When he told me my life was not worthwhile
 And my life's work the work of the elite.
 I say I want to save the world but really
 I want to write poems all day
 I want to rise, write poems, go to sleep,
 Write poems in my sleep
 Make my dreams poems
 Make my body a poem with beautiful clothes
 I want my face to be a poem
 I have just learned how to apply
 Eyeliner to the corners of my eyes to make them appear wide
 There is a romantic abandon in me always
 I want to feel the dread for others
 I can feel it through song
 Only through song am I able to sum up so many words into a few
 Like when he said I am no good
 I am no good
 Goodness is not the point anymore
 Holding on to things
 Now that's the point

 $\frac{93}{92}$ $\frac{92}{92}$ **Wild Kingdom***Tyrone Williams*

From Adventures of Pi, Dos Madres Press 2011

for Milan Kundera

This is your foreign correspondent,
 Aristotle, for The Poetics,
 reporting live from the Mediterranean
 where the skulls and bones of a few Egyptians
 crown the tradeships of His Majesty,
 wave back and forth:
 starfish – moons – Februaries.

To my right, our military advisor,
 Hernando Cortez,
 oversees operations at the Aztec/
 Mexican border
 where to the left of a stone no longer rising from water
 a dove collects
 its nest egg
 upon the skeleton of a hummingbird.

To my left, our scribe-in-residence,
 St. Nickle-and-Dime-'Em-To-Debt,
 scribbles furiously to a mortgaged future
 where the last rites of man
 and of-man
 are delivered at the near-twin
 births of the lyric and gunpowder.

INTRODUCTORY STATEMENT

Anthology of 14 contemporary U.S. poems

Contemporary experimental poetry in the U.S. is so diverse in mode, tone, and conception that no introductory generalization will suffice. But having chosen fourteen poems I admire, all published in the current decade, I noticed post facto that they are all meta-poetic. Nada Gordon thieives Marianne Moore's anti-arspoetica. Susan Howe's "That This" presents, in part, the this-ness of the writing. Rae Armantrout's post-God/post-mother linguistic smiting reminds her and us that she owes her writing life to a mother who taught her to wring sweetness from syllables as a kind of maternal sacrifice. Tyrone Williams "scribbles furiously to a mortgaged future". Brenda Hillman's own words fall out of sentences when aerial bombs fall on their targets. And the poem I chose to represent Dorothea Lasky is itself titled "ArsPoetica". Poems about poetry need not indicate an escape from the world. On the contrary, these are mostly political poems – a language of politics and a politics of language. Laynie Browne gives us the real Hillary Clinton, lines Hillary would say, except that key words are left blank so that readers can be competent co-creators.

Al Filreis

*University of Pennsylvania,
Philadelphia USA*

Hava LeHaba #00004

מה
הדיבור
בעולם
המשורר
באנגלית

ספישל אמריקה

Let Us From Now On

